

вх. № 68/01-21
вф 25.04.2018р.

Господарський суд Харківської області
61022, м. Харків, площа Свободи, 5 Держпром,
8-й під'їзд

Позивач: Товариства з обмеженою відповідальністю
«Українська ферросплавна компанія»
код ЄДРПОУ 35350616
62406, Харківський район, Харківська область,
с. Затишшя, вул. Харківська, 5,
в особі ліквідатора - арбітражного
керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни, що
діє на підставі ухвали господарського суду
Харківської області від 01.03.2018 року у
справі №922/4675/15
тел. (099)-560-48-53
адреса для листування: 28000,
Кіровоградська обл., м. Олександрія, вул.
Шевченка, 128

Відповідач: Державне підприємство завод
«ЕЛЕКТРОВАЖМАШ»
61089, м. Харків, просп. Московський, 299
Код ЄДРПОУ 00213121
р/р 26000805612400 в ХОФ ПАТ «Укрсоцбанк»
МФО 351016
Тел.. (0572)-93-51-44

Ціна позову: 526 587,60 грн.

**Позовна заява
про стягнення коштів**

Постановою господарського суду Харківської області від 25.07.2016 р. по справі №922/4675/16 Товариство з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» (код ЄДРПОУ 35350616) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором боржника призначено арбітражного керуючого Белікова О.П., якого зобов'язано виконати ліквідаційну процедуру.

Ухвалою господарського суду Харківської області від 18.01.2017 року по справі №922/4675/15 звільнено арбітражного керуючого Белікова О.П. від виконання обов'язків ліквідатора ТОВ «Українська ферросплавна компанія», призначено ліквідатором банкрута арбітражного керуючого Єрьоміну Ольгу Юріївну зобов'язано Белікова О.П. передати всі матеріали, пов'язані з ліквідаційною процедурою, арбітражному керуючому Єрьоміній О.Ю. за актом приймання-передачі.

Ухвалою господарського суду Харківської області від 01.03.2018 року по справі №922/4675/15 звільнено арбітражного керуючого Єрьоміну О.Ю. від виконання обов'язків ліквідатора ТОВ «Українська ферросплавна компанія», призначено ліквідатором банкрута арбітражного керуючого Пуговкіну Аллу Валеріївну, зобов'язано Єрьоміну О.Ю. передати всі матеріали, пов'язані з ліквідаційною процедурою, арбітражному керуючому Пуговкіній А.В. за актом приймання-передачі.

Після ознайомлення з матеріалами справи та документами, які були передані арбітражному керуючому Пуговкіній А.В. було встановлено наступне:

23 жовтня 2012 року Товариство з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» здійснило поставку Державному підприємству завод «Електроважмаш» товар – лист сталі 60x2000x6000 марки 09Г2С в кількості 39,89300 тон.

Рішенням Господарського суду Харківської області від 10.03.2015 по справі №922/2140/13 ТОВ «Українська ферросплавна компанія» відмовлено в стягненні заборгованості за поставлений товар, а саме: лист сталі 60x2000x6000 марки 10Г2С1, в кількості 39,89300 тон, вартістю 526 587,60 грн.

Підставою для відмови в задоволенні позову стала та обставина, що ДП завод «Електроважмаш» стверджувало, що фактично на підприємство Відповідача було поставлено сталь марки 09Г2С, замість сталі марки 10Г2С1, а оскільки ТОВ «Українська ферросплавна компанія» не виставляло вимоги про оплату сталі марки 09Г2С, то строк оплати не наступив.

Зокрема, рішенням суду зазначено наступне.

З урахуванням постанови Вищого господарського суду України від 04.12.2014. якою суду першої інстанції доручено дослідити відповідність розміру заявлених вимог вартості фактично поставленого товару, 12.02.2015 у судовому засіданні судом витребувано від позивача відомості про вартість сталі марки 09Г2С, однак вказаних відомостей позивачем до суду надано не було.

Натомість, враховуючи доведений факт поставки позивачем сталі марки 09Г2С замість сталі марки 10Г2С1, позивачем належними та допустимими доказами не було обґрунтовано вартість поставленого товару, що належить стягнути з відповідача, тому вимога про стягнення суми основного боргу у розмірі 526 587,60 грн за видатковою накладною №РН-0000715 від 23.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3% річних та інфляційних втрат задоволенню не підлягає.

Рішенням господарського суду Харківської області від 04.07.2017 року у справі №922/1562/17 за позовом ТОВ «Українська феросплавна компанія» до ДП завод «Електроважмаш» про стягнення заборгованості у сумі 549 964, 90 грн., було відмовлено повністю, з огляду на те, що позивач на виконання умов договору поставив відповідачу за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 р. товар, який взагалі не є тим товаром, що вказаний у зазначеній видатковій накладній, проте за змістом позовних вимог просить стягнути з відповідача на його користь заборгованість за Договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.2.2012р по оплаті фактично поставленого товару - листа сталевих марки 09Г2С1, в кількості 39,89300 тон в сумі 549 964,90 грн.

Також, в судовому рішенні викладено, що суд прийшов до висновку, що позивачем фактично було поставлено товар відповідачу, вартість та поставку якого не було погоджено сторонами договору №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.10.2012р.

Згідно ч.4 ст. 75 ГПК України, обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Отже, факт отримання ДП завод «Електроважмаш» листа сталевих марки 09Г2С1, в кількості 39,89300 тон є доказаним, та повторному доказуванню не підлягає.

Відповідно до ч.1 ст. 174 Господарського кодексу України, господарські зобов'язання можуть виникати з господарського договору та інших угод, передбачених законом, а також з угод, не передбачених законом, але таких, які йому не суперечать.

Частиною 1 статті 181 Господарського кодексу України встановлено, що Господарський договір за загальним правилом викладається у формі єдиного документа, підписаного сторонами. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телеграмами, телефонограмами тощо, а також шляхом підтвердження прийняття до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів.

Відповідно до положень ч.7 ст.268 Господарського кодексу України якщо поставлені товари відповідають стандартам або технічним умовам, але виявляться більш низького сорту, ніж було зумовлено, покупець має право прийняти товари з оплатою за ціною, встановленою для товарів відповідного сорту, **або відмовитися від прийняття і оплати поставлених товарів.**

ДП завод «Електроважмаш» від прийняття та використання вказаного товару не відмовився, товар було прийнято та використано, але ціну з Постачальником не погоджено.

Згідно з положеннями, закріпленими в ст.189 Господарського кодексу України ціна (тариф) у цьому Кодексі є формою грошового визначення вартості продукції (робіт, послуг), яку реалізують суб'єкти господарювання (ч.1). Ціна є істотною умовою господарського договору. Ціна зазначається в договорі у гривнях. (ч.2) **Суб'єкти господарювання можуть використовувати у господарській діяльності вільні ціни, державні фіксовані ціни та регульовані ціни – граничні рівні цін або граничні відхилення від державних цін (ч.3).**

Відповідно до положень ч.1 ст.190 Господарського кодексу України вільні ціни визначаються на всі види продукції (робіт, послуг), за винятком тих, на які встановлено державні ціни. Частиною другою цієї ж статті встановлено, що **вільні ціни визначаються суб'єктами господарювання самостійно за згодою сторін**, а у внутрішньогосподарських відносинах - також за рішенням суб'єкта господарювання.

Частиною 1 статті 691 Цивільного кодексу України встановлено, що Покупець зобов'язаний оплатити товар за ціною, встановленою у договорі купівлі-продажу, або, якщо вона не встановлена у договорі і не може бути визначена виходячи з його умов, - за ціною, що визначається відповідно до статті 632 цього Кодексу, а також вчинити за свій рахунок дії, які відповідно до договору, актів цивільного законодавства або вимог, що звичайно ставляться, необхідні для здійснення платежу.

Частина 4 статті 632 ЦК України зазначає, що Якщо ціна у договорі не встановлена і не може бути визначена виходячи з його умов, вона визначається виходячи із звичайних цін, що склалися на аналогічні товари, роботи або послуги на момент укладення договору.

Ліквідатором ТОВ «Українська феросплавна компанія» були направлені запити до підприємств, які восени 2012 році здійснювали продаж листа сталевих марки 09Г2С1, з метою визначення звичайної ціни на аналогічний товар.

На даний момент відповіді ліквідатором Позивача не отримано, з огляду на обміль часу, але при отриманні, цей доказ обов'язково буде надано до суду.

Відповідно до ст. 526 ЦК України зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (ст. 626 ЦК України).

Відповідно до статті 6 ЦК України сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості (ст. 627 ЦК України).

Частина 1 ст. 628 ЦК України передбачає, що зміст договору становлять умови (пункти), визначені на розсуд сторін і погоджені ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства.

Статтею 629 ЦК України передбачено, що договір є обов'язковим для виконання сторонами.

05 травня 2015 року ТОВ «Українська феросплавна компанія» направило вимогу на адресу ДП завод «Електроважмаш» про оплату поставленого товару (вих.. №2/05/15 від 05.05.2015р.), обґрунтовуючи вимогу наступним.

ТОВ «Українська феросплавна компанія» 23.10.2012 поставлено на адресу ДП завод «Електроважмаш» товар по накладній № РН-0000715. Згідно накладної поставлено товар – сталь марки 10 Г2С1 в кількості 39,893 тон, який використано у виробництві, однак, рішенням

господарського суду Харківської області від 10.03.2015р. у справі № 922/2140/13 встановлено, що фактично мав місце факт поставки сталі марки 09 Г2С.

Також, до вимоги додано та направлено рахунок – фактуру № СФ-0000066 від 05.05.2015р. для здійснення оплати сталі марки 09 Г2С в кількості 39,893 тон на суму 526 587,60 грн.

Вимога від 05.05.2015р. контрагентом була отримана 08.05.2015р., про що свідчить рекомендоване повідомлення про вручення поштового відправлення, виплату поштового переказу.

Відповідно до ч.2 ст.530 Цивільного кодексу України, якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час. Боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не випливає із договору або актів цивільного законодавства.

Отже, Відповідач повинен був сплатити 526587,60 грн. до 15 травня 2015 року, але зобов'язання так і не виконано.

14.05.2015р. ДП завод «Електроважмаш» була надана відповідь, зі змісту якої вбачається, що вимога про оплату поставленого товару задоволенню не підлягає.

Таким чином, оскільки ДП завод «Електроважмаш» було прийнято Товар – лист сталевий марки 09Г2С1, в кількості 39,89300 тон, однак оплату за нього не здійснено, ТОВ «Українська ферросплавна компанія» змушене звернутися до суду з позовом про стягнення заборгованості.

Заходи забезпечення доказів або позову до подання позовної заяви не здійснювалися.

Оригінали документів, які додані до позовної заяви є у Позивача; Ліквідатором ТОВ «Українська ферросплавна компанія» були направлені запити до підприємств, які восени 2012 році здійснювали продаж листа сталевий марки 09Г2С1, з метою визначення звичайної середньої ціни на аналогічний товар. На даний момент відповіді ліквідатором Позивача не отримано, з огляду на обміл часу, але при отриманні, цей доказ обов'язково буде надано до суду;

Попередній (орієнтований) розрахунок суми судових витрат, які понесені у зв'язку із розглядом справи – 7898,82 гривень – сплата судового збору.

Я стверджую, що мною не подано іншого позову до цього ж відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав.

На підставі вище викладеного, керуючись положеннями ст. 75 ГПК України, ст. ст. 174, 181, 189, 190, 268 ГК України, ст. ст. 6,526,530, 626,628,629,632,691 ЦК України,

ПРОШУ СУД:

1. Відкрити провадження по справі.
2. Стягнути з ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА "ЗАВОД "ЕЛЕКТРОВАЖМАШ" (61089, м. Харків, пр. Московський, буд.299, ідентифікаційний код 00213121) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» (ідентифікаційний код 35350616: 62406, Харківський район, Харківська область, с. Затишшя, вул. Харківська, 5) грошові кошти в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С1, в кількості 39,89300 тон.
3. Судові витрати покласти на Відповідача.

Додатки:

1. Копія постанови господарського суду Харківської обл. від 25.07.2016р. у справі №922/4675/15;
2. Копія ухвали господарського суду Харківської обл. від 01.03.2018р. у справі №922/4675/15;
3. Роздруківка з Єдиного реєстру судових рішень - рішення господарського суду Харківської обл. від 10.03.2015р. у справі №922/2140/13;
4. Копія рішення господарського суду Харківської обл. від 04.07.2017р. у справі №922/1562/17;
5. Копія вимоги про оплату поставленого товару (вих. №2/05/15 від 05.05.2015);
6. Копія рахунку-фактури № СФ-0000066 від 05.05.2015р.;

- ✓ 7. Копія опису вкладення у цінний лист;
- ✓ 8. Копія поштового чеку та рекомендованого повідомлення про вручення;
- ✓ 9. Копія листа ДП завод «Електроважмаш» вих.. № 248-217 від 14.05.2015р.;
- 10. Копія доказів направлення позовної заяви з додатками для Відповідача.

Н. Килимник про зміну свого імені

Ліквідатор ТОВ «Українська ферросплавна компанія»

А.В. Пуговкіна

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Держпром, 8-й під'їзд, майдан Свободи, 5, м. Харків, 61022,
тел. приймальня (057) 705-21-42, тел. канцелярія 705-14-41, факс 705-14-41

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"10" липня 2018 р.

м. Харків

Справа № 922/1173/18

**Господарський суд Харківської області у складі:
судді Аюпової Р.М.**

при секретарі судового засідання Васильєві А.В.

розглянувши в порядку загального позовного провадження справу

за позовом

Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська
ферросплавна компанія", с. Затишшя

до

Державного підприємства завод "Електроважмаш" м. Харків

про

стягнення коштів в розмірі 526587,60 грн.

за участю представників сторін:

позивача - Пуговкіна А.В., посв. № 1762 від 09/12/2015;

відповідача - Ореховський О.А., дов. № 248-155/48 від 21.05.2018.

ВСТАНОВИВ:

Позивач - Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", с. Затишшя, звернувся до господарського суду Харківської області з позовом до відповідача - Державного підприємства завод "Електроважмаш" м. Харків, про стягнення заборгованості в розмірі 526587,60 грн., підставою нарахування якої стала несплата відповідачем за поставлений позивачем, відповідно до видаткової накладної № РН-00007115 товар - лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39,89300 тон. Також позивач просить суд покласти на відповідача судові витрати.

Ухвалою господарського суду Харківської області від 04.05.2018, призначено справу до розгляду в порядку загального позовного провадження. Призначено підготовче засідання на 29.05.2018 о 12:00 год.

18 травня 2018 року до суду надіслано заяву (вх. № 14544), в якій відповідач просить суд застосувати наслідки спливу строку позовної давності до вимог позивача та відмовити у задоволенні позовних вимог у повному обсязі.

Також відповідач надіслав відзив на позовну заяву (вх. № 14547 від 18.05.2018 р.), в якому заперечує проти задоволення позову, вказує, що позивач поставив інший товар – сталь марки 09Г2С замість сталі 10Г2С1.

Протокольною ухвалою від 29.05.2018 розгляд підготовчого засідання відкладався на 19.06.2018 року о 12:30 год.

11 червня 2018 року позивач надав заяву про уточнення позовних вимог (вх. № 16742), в якій, посилається на допущення описки в прохальній частині позовної заяви – замість вказаного - лист сталі марки 09Г2С1 необхідно було зазначити лист

*Вх. 16742-18
24.07.18*

*22*4042801*1*0*

сталі марки 09Г2С. Також позивач надав відповідь на відзив, в якому проти обставин, викладених у відзиві на позов та вказує, що ним не пропущено позовної давності.

18 червня 2018 року відповідач надав до суду заперечення (вх. № 17641) на яких в задоволенні позову просить відмовити у повному обсязі.

19 червня 2018 року позивач супровідним листом (вх. № 17641) надіслав додаткові документи, які судом долучені до матеріалів справи.

Протокольною ухвалою від 19.06.2018 року розгляд підготовчого засідання відкладався на 03.07.2018 року о 10:30 год.

Ухвалою господарського суду Харківської області від 20.06.2018 року клопотання позивача задоволено, продовжено строк підготовчого провадження на тридцять днів, до 04 серпня 2018 року, розгляд справи відкладено на 03.07.2018 року о 10:30 год.

Протокольною ухвалою від 03.07.2018 року розгляд підготовчого засідання відкладався на 10.07.2018 року о 12:30 год.

В підготовчому засіданні 10.07.2018 господарським судом встановлено, що всі учасники скористались своїми процесуальними правами, надали відзиви на позов, заяви по суті спору та процесуальних питань, судом вчинені всі дії з метою забезпечення правильного, своєчасного і безперешкодного розгляду справи по суті, у зв'язку з чим суд дійшов висновку про закриття підготовчого провадження та за клопотанням представників сторін призначив справу до розгляду по суті на той самий день, що відображено в протокольній ухвалі суду.

Відповідно до ч.6 ст.183 ГПК України, якщо під час підготовчого засідання вирішено питання, зазначені у ч.2 ст.182 цього кодексу, за письмовою згодою всіх учасників справи, розгляд справи по суті може бути розпочатий у той самий день після закінчення підготовчого судового засідання.

Враховуючи викладене та письмову згоду учасників справи, 10.07.2018 господарський суд перейшов до розгляду справи № 922/1173/18 по суті.

У судовому засіданні 10 липня 2018 року представник позивача позов підтримав, наполягав на його задоволенні.

Присутній у судовому засіданні представник відповідача проти позову заперечує та просить відмовити в його задоволенні, з підстав, викладених у відзиві на позов. Також відповідач підтримав раніше подану заяву про застосування наслідків спливу строку позовної давності до вимог позивача.

З'ясувавши всі фактичні обставини на яких ґрунтуються позовні вимоги, всебічно та повно дослідивши матеріали справи, суд встановив наступне.

10 лютого 2012 року між ДП завод "Електроважмаш" (замовником, відповідачем) та ТОВ "Українська ферросплавна компанія" (учасником, позивачем) укладено договір № 238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти (далі Договір).

Згідно з умовами даного Договору, ТОВ "Українська ферросплавна компанія" зобов'язалося поставити ДП завод "Електроважмаш" товари, зазначені в специфікаціях, що є додатками до Договору, а ДП завод "Електроважмаш" зобов'язалося прийняти та оплатити такі товари. Так, сторонами договору підписано специфікацію №2 на поставку сталі листової 325-10Г2С1-3 лист ПН-О 60x2000x6000 (ГОСТ 19281-89, ГОСТ 19903-74) загальною кількістю 120 т. на загальну суму 1584000,00 грн.

Згідно з пунктом 1.1. Договору замовлення на поставку кожної окремої партії товарів повинно бути оформлено замовником в формі листа або заявки, що містить в собі найменування, номенклатуру, асортимент та кількість товарів.

Строк поставки товару згідно з пунктом 5.1. Договору складає 45 календарних днів з моменту отримання учасником (відповідачем) від замовника (позивача) замовлення на поставку кожної конкретної партії товару.

Відповідно до Специфікації №2 предметом поставки за цим договором є сталь

марки 10Г2С1.

На виконання умов Договору позивачем - ТОВ "Українська ферросплавна компанія" згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 р. поставлено відповідачеві - ДП завод "Електроважмаш" сталь листову, лист 60x2000x6000, марки 10Г2С1 в кількості 39,89300 тон на загальну суму 526587,60 грн.

Пунктом 2.3. Договору передбачено, що учасник - ТОВ "Українська ферросплавна компанія" зобов'язаний направити замовнику - ДП завод "Електроважмаш" документи, які засвідчують якість та комплектність товару (сертифікат, паспорт якості, висновок Державної санітарно-гігієнічної експертизи, карту даних небезпечного фактору, копію дозволу на перевезення). За відсутності таких оригіналів, учасник направляє замовнику нотаріально засвідчені або завірені заводом-виробником копії документів.

Приймання товарів з якості здійснюється згідно Інструкції Держарбітражу СРСР №П-7 від 25.04.1966 р. „Про порядок приймання продукції виробничо-технічного призначення та товарів народного споживання з якості" (пункт 7.1. Договору).

У пункті 7.2. Договору сторони визначили, що товаром неналежної якості (невідповідним, дефектним, забракованим) вважається такий товар: в якому хоча б один із параметрів не відповідає вимогам нормативної документації; який поступив без супровідних документів, що засвідчують якість, комплектність; на який нормативна документація з замовником не узгоджена, прострочена або скасована на момент поставки товару; результатом застосування якого, в цілях, встановлених цим Договором, є брак кінцевого товару, заготівля, в результаті прихованого дефекту, який не можна визначити методами контролю, якому вказані в ДСТУ, ТУ.

Під час прийняття товару Відповідачем було виявлено його невідповідність про що складено відповідний Акт №208-20-145а від 05.11.2012. Акт складений відповідачем з дотриманням приписів Інструкції П-7, є належними та допустимими доказом поставки товару нижчої якості, а саме сталі марки 9Г2С замість обумовленої договором сталі марки 10Г2С1.

З письмових пояснень представника відповідача судом встановлено, що у виробництві ДП завод "Електроважмаш" використовується не тільки сталь 10 Г2С1, а і сталь 9Г2С, тому відповідно до частини 7 статті 268 ГК України, яка надає право покупцю прийняти товар, що виявився нижчої якості з оплатою за ціною для товару вказаного сорту, марки, відповідач прийняв поставлений товар, оформивши дозволи на відступ від вимог технічної документації.

Обставини правомірності складеного відповідачем Акту №208-20-145а від 05.11.2012 та поставки Товариством з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" відповідачу згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 іншої ніж обумовлено Договором, а саме специфікацією №2 марки сталі (сталь марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1) встановлені у та не заперечуються сторонами.

Вказані обставини встановлені у рішеннях господарського суду Харківської області від 10.03.2015 по справі №922/2140/13 та від 04 липня 2017 року у справі № 922/1562/17 за позовом ТОВ "Українська ферросплавна компанія" до ДП «Електрораважмаш про стягнення коштів.

Частина 4 ст. 75 ГПК України визначає, що обставини, встановлені рішенням суду у господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Враховуючи, що 23.10.2012 року відповідачем було прийнято товар - лист сталевий марки 09Г2С1, відповідно до видаткової накладної № РН-0000715, в кількості 39,89300 тон на загальну суму 526587,60 грн., який не оплачено на час, що і стало підставою для звернення позивача до господарського суду Харківської області з відповідним позовом.

На момент прийняття рішення по справі, в матеріалах справи відсутні будь-які

докази погашення відповідачем заборгованості в добровільному порядку.

Надаючи правову кваліфікацію викладеним обставинам суд виносить наступного.

За загальним положенням цивільного законодавства, зобов'язання виникають підстав, зазначених у статті 11 ЦК України. За приписами частини 2 цієї статті підставами виникнення цивільних прав та обов'язку, зокрема, є договори та інші правочини, інші юридичні факти. Підставою виникнення цивільних прав та обов'язку є дії осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також дії, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки.

У відповідності із ст.173 ГК України та ст. 509 ЦК України, господарським визнається зобов'язання, що виникає між суб'єктом господарювання та іншим учасником (учасниками) відносин у сфері господарювання з підстав, передбачених цим кодексом, в силу якого один суб'єкт (зобов'язана сторона, у тому числі боржник) зобов'язаний вчинити певну дію господарського чи управлінсько-господарського характеру на користь іншого суб'єкта (виконати роботу, передати майно, сплатити гроші, надати інформацію тощо), або утримуватися від певних дій, а інший суб'єкт (управлена сторона, у тому числі кредитор) має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Господарські зобов'язання можуть виникати, зокрема, з господарського договору та інших угод, передбачених законом, а також з угод, не передбачених законом, але таких, які йому не суперечать (ст. 174 ГК України).

Відповідно до ч. 7 ст. 179 ГК України, господарські договори укладаються за правилами, встановленими Цивільним кодексом з урахуванням особливостей, передбачених цим кодексом.

Згідно ст. 629 ЦК України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Згідно статті 525 ЦК України, одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Частиною 1 статті 16 ЦК України, частиною 2 статті 20 ГК України, одним із способів захисту права є примусове виконання обов'язку в натурі (присудження до виконання обов'язку в натурі)

Відповідно до ст. 598 ЦК України, зобов'язання припиняється частково або у повному обсязі на підставах, встановлених договором або законом та припинення зобов'язання на вимогу однієї із сторін допускається лише у випадках, встановлених законом або договором, а згідно статті 599 ЦК України, зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Згідно з ч.1 ст. 612 ЦК України, боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом.

Відповідно до ч.1 ст. 193 ГК України, до виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Згідно ч. 1 ст. 509 ЦК України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Згідно п. 2. ст. 509 ЦК України, зобов'язання виникають з підстав, встановлених статтею 11 цього Кодексу.

Відповідно до ст. 525 ЦК України одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Згідно ст. 526 ЦК України зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного

законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Частиною 1 статті 530 ЦК України передбачено, якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Згідно ч. 2 статті 530 ЦК України якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час. Боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не випливає із договору або актів цивільного законодавства.

Згідно зі ст. 692 ЦК України покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Як встановлено рішенням господарського суду від 04.07.2017 у справі № 922/1562/17, згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 поставлено відповідачу - ДП завод "Електроважмаш" сталь листову, в кількості 39,89300 тон на загальну суму 526587,60 грн.

В п.1.1. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України, від 29.05.2013 р. № 10 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів" роз'яснено, що позовна давність, за визначенням статті 256 Цивільного кодексу України (далі - ЦК України), - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу. Отже, позовна давність є інститутом цивільного права і може застосовуватися виключно до вимог зі спорів, що виникають у цивільних відносинах, визначених у частині першій статті 1 ЦК України, та у господарських відносинах (стаття 3 ГК України).

За змістом частини другої статті 9 ЦК України та частини першої статті 223 ГК України позовна давність має застосовуватися до вимог, що впливають з майново-господарських зобов'язань, визначених статтею 175 ГК України.

Стаття 257 ЦК України визначає, що загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки.

Частиною першою статті 261 ЦК України встановлено, що перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила.

Положеннями ч. ч. 3, 4 ст. 267 ЦК України визначено, що позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення ним рішення. Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови у позові.

Позовна давність не є інститутом процесуального права та не може бути відновлена (поновлена) в разі її спливу, але за приписом частини п'ятої статті 267 ЦК України позивач вправі отримати судовий захист у разі визнання поважними причин пропуску позовної давності.

Стаття 256 ЦК України визначає позовну давність як строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Отже, позовна давність - це строк, протягом якого особа може реалізувати належне їй матеріальне право на отримання судового захисту порушеного цивільного права чи інтересу шляхом пред'явлення в належному порядку нею чи іншою уповноваженою особою позову до суду.

Загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки (стаття 257 ЦК України).

Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови в позові (стаття 267 ЦК України).

Визначення початку відліку позовної давності міститься у статті 261 ЦК України.

Відповідно до частини першої статті 261 ЦК України за загальним правилом перебіг позовної давності починається від дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила.

Порядок обчислення позовної давності в силу вимог частини другої статті 261 ЦК України не може бути змінений за домовленістю сторін.

Статтею 264 ЦК України визначено, що перебіг позовної давності переривається вчиненням особою дії, що свідчить про визнання нею свого боргу або іншого обов'язку. Позовна давність переривається у разі пред'явлення особою позову до одного із кількох боржників, а також якщо предметом позову є лише частина вимоги, право на яку має позивач. Після переривання перебіг позовної давності починається заново.

Як передбачено пунктом 1.7 постанови Пленуму вищого господарського суду України № 14 від 17.12.2013 року "Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань", якщо у договорі або законі не встановлено строку (терміну), у який повинно бути виконано грошове зобов'язання, судам необхідно виходити з приписів частини другої статті 530 ЦК України. Цією нормою передбачено, між іншим, і можливість виникнення обов'язку негайного виконання; такий обов'язок впливає, наприклад, з припису частини першої статті 692 ЦК України, якою визначено, що покупець за договором купівлі-продажу повинен оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього; відтак якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлено інший строк оплати товару, відповідна оплата має бути здійснена боржником негайно після такого прийняття, незалежно від того, чи пред'явив йому кредитор пов'язану з цим вимогу. При цьому передбачена законом відповідальність за невиконання грошового зобов'язання підлягає застосуванню починаючи з дня, наступного за днем прийняття товару, якщо інше не вбачається з укладеного сторонами договору. Відповідні висновки впливають зі змісту частини другої статті 530 ЦК України.

Враховуючи положення статті 692 ЦК України, у відповідача ДП завод "Електроважмаш", виник обов'язок оплатити поставлений товар після його прийняття, тобто з 23.10.2012.

Відповідно статей 55 Конституції України, статей 15, 16 ЦК України кожна особа має право звернутись до суду за захистом свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорування.

Згідно статті 73 ГПК України: доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Відповідно до статті 74 ГПК України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

Згідно частини 1 статті 86 ГПК України суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів.

Згідно із статтею 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція), ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції», яка набрала чинності для України 11 вересня 1997 року, передбачено, що кожен має

право на розгляд його справи судом.

Європейський суд з прав людини юрисдикція якого поширюється на всі питання тлумачення і застосування Конвенції (пункт 1 статті 32 Конвенції), наголошує, що «позовна давність - це законне право правопорушника уникнути переслідування або притягнення до суду після закінчення певного періоду після скоєння правопорушення. Термін позовної давності, що є звичайним явищем у національних законодавствах держав - учасників Конвенції, виконує кілька завдань, в тому числі забезпечує юридичну визначеність та остаточність, запобігаючи порушенню прав відповідачів, які можуть трапитись у разі прийняття судом рішення на підставі доказів, що стали неповними через сплив часу» (п. 570 рішення від 20 вересня 2011 року за заявою № 14902/04 у справі БАТ «Нафтова компанія «Юкос» проти Росії»; п. 51 рішення від 22 жовтня 1996 року за заявами № 22083/93, 22095/93 у справі «Стаббінгс та інші проти Сполученого Королівства»).

Враховуючи викладене, оскільки строк позовної давності станом на 02.05.2018 (дата подачі позовної заяви) щодо стягнення 526587,60 грн. за поставлений згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 товар сплив і відповідач заявив про сплив строку позовної давності щодо зазначеної позовної вимоги, то суд вважає вимоги позивача щодо стягнення 526587,60 грн. такими, що не підлягають задоволенню.

Таким чином, враховуючи положення ст. 129 ГПК України, витрати зі сплати судового збору покладаються на позивача.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 124, 129 Конституції України, ст.ст. 4, 11, 12, 13, 73, 74, 76, 77, 86, 123, 129, 165, 183, 233, 236, 237, 238, 240, 241, 247, 252 ГПК України, суд, -

ВИРІШИВ:

В задоволенні позову відмовити повністю.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду (ч. ч. 1, 2 ст.241 ГПК України).

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом двадцяти днів з дня його проголошення. Якщо у судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або у разі розгляду справи без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення. Згідно ст.257 ГПК України, апеляційна скарга подається безпосередньо до суду апеляційної інстанції.

Відповідно до п.17.5 Перехідних положень ГПК України, до дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи апеляційні та касаційні скарги подаються учасниками справи до або через відповідні суди, а матеріали справ витребовуються та надсилаються судами за правилами, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Позивач - Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" (62406, Харківська область, Харківський район, с. Затишшя, вул. Харківська, 5, код ЄДРПОУ 35350616).

Відповідач - Державне підприємство завод "Електроважмаш" (61089, м. Харків, пр. Московський, 299, код ЄДРПОУ 00213121).

Повне рішення складено 17.07.2018.

Суддя

(підпис)

Р.М. Аюпова

922/1173/18

Згідно з оригіналом

" 18 " 07 2018р.

помічник судді
Павленко А.В.

018001/2

18 лип 2018

*22*4042801*1*0*

АРБІТРАЖНИЙ КЕРУЮЧИЙ Пуговкіна Алла Валеріївна

Свідоцтво про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) Міністерства юстиції України № 1743 від 10.11.2015р.

вул. Шевченка, буд. 128, м. Олександрія, Кіровоградська обл., 28008

засоби зв'язку: тел. (099) 560-48-53; факс (05235) 7-28-26 E-mail: allapugovkina77@gmail.com

№ _122-01/21 від "27" _липня_ 2018 р.

Харківський апеляційний Господарський суд
61058, м. Харків, пр.. Незалежності, 6.13

Особа, яка подає апеляційну скаргу –

- **Позивач:** Товариства з обмеженою відповідальністю
«Українська ферросплавна компанія»
код ЄДРПОУ 35350616
62406, Харківський район, Харківська область,
с. Затишшя, вул. Харківська, 5,
в особі ліквідатора - арбітражного
керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни, що
діє на підставі ухвали господарського суду
Харківської області від 01.03.2018 року у
справі №922/4675/15
тел. (099)-560-48-53
адреса для листування: 28000, Кіровоградська
обл., м. Олександрія, вул.. Шевченка, 128;
електронна адреса: allapugovkina77@gmail.com

- Відповідач:** Державне підприємство завод
«ЕЛЕКТРОВАЖМАШ»
61089, м. Харків, просп. Московський, 299
Код ЄДРПОУ 00213121
р/р 26000805612400 в ХОФ ПАТ «Укрсоцбанк»
МФО 351016
Тел.. (0572)-93-51-44

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА

**На рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі
№ 922/1173/18**

10 липня 2018 року рішенням господарського суду Харківської області у справі № 922/1173/18 за позовом ТОВ «Українська феросплавна компанія» до ДП «Завод «Електроважмаш» в задоволенні позову відмовлено повністю. В судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частину рішення суду.

Після ознайомлення з повним судовим рішенням, яке складено 17.07.2018 року, вважаю, що таке рішення є незаконне та необґрунтоване в зв'язку з неповнотою встановлення обставин, які мають значення для справи, та внаслідок неправильного надання оцінки доказів, яке полягає в наступному.

Суд, приймаючи рішення, помилково вважав, що строк позовної давності станом на 02.05.2018 (дата подачі позовної заяви) щодо стягнення 526587,60 грн. за поставлений товар згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 сплив, не прийнявши до уваги строк

виконання зобов'язання щодо сплати за поставлений товар, а також судом не надано оцінку іншим доказам, які мають значення для вирішення справи.

10 лютого 2012 року між ТОВ «Українська феросплавна компанія» (Учасник) та ДП «Завод «Електроважмаш» (Замовник) було укладено договір про закупівлю товарів за державні кошти № 238/16-22-Т. Найменування товару було зазначено в специфікації №1 – сталь 390-10ХСНД-2 лист Б-ПВ-О-4х700х2100 за ціною 12150,00 грн. за одну тону без ПДВ на суму 6138180,00 грн. (з ПДВ) та в специфікації №2 – 325-10Г2С1-3 лист ПН-О 60х200х6000 за ціною 11000,00 грн. за одну тону на суму з ПДВ 1584000,00.

На виконання умов Договору ТОВ «Українська феросплавна компанія» було здійснено поставку Товару на загальну суму 1 468 893,00 грн., в тому числі:

- 23 жовтня 2012 року за видатковою накладною №РН-0000715 лист 60х2000х6000 ст 10Г2С1 в кількості 39,893 т. за ціною 11000,00 грн. без ПДВ на загальну суму 526587,60 грн., та

- 24 жовтня 2012 року за видатковою накладною №РН-0000718 лист 4,0 мм 10ХСНД в кількості 64,63 т. за ціною 12150,00 грн. без ПДВ на загальну суму 942305,40 грн.

В зв'язку з тим, що Державне підприємство «Завод «Електроважмаш» не розраховалося за поставлений товар, Товариство з обмеженою відповідальністю «Українська феросплавна компанія» в 2013 році звернулося до господарського суду Харківської області із позовною заявою до ДП «Завод «Електроважмаш», в якій просило суд стягнути з відповідача 1 591 103,90 грн. заборгованості, з яких суму основної заборгованості в розмірі 1 468 893,00 грн., суму пені за порушення грошового зобов'язання в розмірі 98 126,87 грн., 3% річних в розмірі 19 677,36 грн., суму збільшення заборгованості з урахуванням індексу інфляції в розмірі 4 406,67 грн.

Судами неодноразово розглядалася ця справа (№922/2140/13), зокрема, Постановою Вищого господарського суду України від 04.12.2014 рішення Господарського суду Харківської області від 23.07.2014 та постанову Харківського апеляційного господарського суду від 09.10.2014 у справі № 922/2140/13 скасовано. У частині вимог про стягнення суми основного боргу у розмірі 942 305,40 грн за видатковою накладною № РН-0000718 від 24.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3 % річних, інфляційних втрат прийнято нове рішення про відмову у позові; у частині вимог про стягнення суми основного боргу у розмірі 526587,60 грн за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3 % річних та інфляційних втрат справу направлено на новий розгляд до суду першої інстанції.

Вищий господарський суд України у своїй постанові від 04.12.2014, направляючи справу у частині вимог про стягнення суми основного боргу у розмірі 526587,60 грн. за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3 % річних та інфляційних втрат на новий розгляд до суду першої інстанції, виходив з того, що судами попередніх інстанцій помилково не досліджений акт №208-20-145а від 05.11.2012 про фактичну якість поставленої продукції за накладною №РН-0000715 від 23.10.2012, з якого вбачається поставка іншої, ніж обумовленої Договором (специфікацією № 2), марки сталі.

10 березня 2015 року у зазначеній справі №922/2140/13 господарським судом Харківської області було винесено остаточне рішення, яким в позові ТОВ «Українська феросплавна компанія» було відмовлено. Зокрема, судом встановлено, що для оплати за поставлену продукцію відповідач на адресу позивача направив лист №248-84 від 28.01.2014 з проханням виставити рахунок за товар, що фактично надійшов, а саме за сталь 9Г2С, однак відповіді на даний лист позивач не надав, рахунок не виставив. Натомість, враховуючи доведений факт поставки позивачем сталі марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1, позивачем належними та допустимими доказами не було обґрунтовано вартість поставленого товару, що належить стягнути з відповідача, тому вимога про стягнення суми основного боргу у розмірі 526587,60 грн за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3 % річних та інфляційних втрат задоволенню не підлягає.

З огляду на вказане рішення суду від 10.03.2015 р. у справі №922/2140/13, у 2017 році ТОВ «Українська феросплавна компанія» знову звернулося до суду з позовом до ДП «Завод «Електроважмаш» про стягнення заборгованості у сумі 549 964,90 грн, мотивуючи позовні вимоги неналежним виконанням відповідачем своїх грошових зобов'язань по оплаті

поставленого товару за Договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012р. Справа № 922/1562/17 розглядалася господарським судом Харківської області. За матеріалами справи судом було встановлено, що позивачем фактично було поставлено товар відповідачу, вартість та поставку якого не було погоджено сторонами договору №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.10.2012р.

Як вбачається з матеріалів справи, позивач на виконання умов договору поставив відповідачу за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 р. товар, який взагалі не є тим товаром, що вказаний у зазначеній видатковій накладній, проте за змістом позовних вимог просить стягнути з відповідача на його користь заборгованість за Договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.2.2012р по оплаті фактично поставленого товару - листа сталевго марки 09Г2С1, в кількості 39,89300 тон в сумі 549 964,90 грн.

Таким чином, обов'язок покупця (відповідача у справі) по сплаті товару виникає з моменту поставлення товару, обумовленого умовами договору № 238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012р. Враховуючи вищенаведене, та те, що поставлений позивачем товар не є тим товаром, який зазначений у видатковій накладній № РН-0000715 від 23.10.2012 р., вартість товару - сталі марки 09Г2С умовами договору №238/16-22-Т від 10.02.2012 не погоджувалась, відповідно до цього суд вважає, що позивачем не було виконано своє зобов'язання щодо поставлення товару відповідно до вимог договору №238/16-22-Т від 10.02.2012 згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 р., відповідно до цього суд вважає позовні вимоги з підстав заявлених у позові щодо стягнення заборгованості за поставлений товар є необґрунтованими та такими, що задоволенню не підлягають, відповідно до цього суд вважає за необхідне у задоволенні позову відмовити.

Отже, виходячи із встановлених судами фактів, які наведені в зазначених вище рішеннях судів, поставка Товару - лист сталі 60x2000x6000 марки 09Г2С в кількості 39,89300 тон, відбулася поза межами Договору №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.2.2012р, а відтак Сторонами не погоджувався строк оплати Товару, на що суд, встановлюючи факти для винесення оспорюємого рішення, не звернув уваги та не надав оцінку вказаним доказам у справі.

Згідно ч.4 ст. 75 ГПК України, обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

05 травня 2015 року ТОВ «Українська феросплавна компанія» направило вимогу на адресу ДП завод «Електроважмаш» про оплату поставленого товару (вих.. №2/05/15 від 05.05.2015р.), обґрунтовуючи вимогу наступним.

ТОВ «Українська феросплавна компанія» 23.10.2012 поставлено на адресу ДП завод «Електроважмаш» товар по накладній № РН-0000715. Згідно накладної поставлено товар – сталь марки 10 Г2С1 в кількості 39,893 тон, який використано у виробництві, однак, рішенням господарського суду Харківської області від 10.03.2015р. у справі № 922/2140/13 встановлено, що фактично мав місце факт поставки сталі марки 09 Г2С.

Також, до вимоги додано та направлено рахунок – фактуру № СФ-0000066 від 05.05.2015р. для здійснення оплати сталі марки 09 Г2С в кількості 39,893 тон на суму 526 587,60 грн.

Вимога від 05.05.2015р. контрагентом була отримана 08.05.2015р., про що свідчить рекомендоване повідомлення про вручення поштового відправлення, виплату поштового переказу.

Відповідно до ст.193 ГК України, суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання – відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться.

До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Статтями 526, 629 ЦК України встановлено, що зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться; договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Абзацом другим частини першої ст. 530 ЦК України передбачено, що зобов'язання, строк (термін) виконання якого визначений вказівкою на подію, яка неминуче має настати, підлягає виконанню з настанням цієї події.

Частиною першою статті 530 ЦК України встановлено, що якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час. Боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не впливає із договору або актів цивільного законодавства.

Статтями 251, 253 ЦК України визначено, що строком є певний період у часі, зі впливом якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення. Терміном є певний момент у часі, з настанням якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення. Строк визначається роками, місяцями, тижнями днями або годинами. Термін визначається календарною датою або вказівкою на подію, яка має неминуче настати. Перебіг строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

З огляду на викладене, Сторонами строк оплати за поставлений товар - лист сталі 60x2000x6000 марки 09Г2С в кількості 39,89300 тон не встановлений, тому ТОВ «Українська феросплавна компанія» звернулося до відповідача з вимогою про оплату товару на суму 526587,60 грн., а відтак строк виконання відповідачем зобов'язань щодо оплати поставленого товару, з огляду на положення ч. 2 ст. 530 ЦК України, настав 15 травня 2015 року.

В п. 1.1. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України, від 29.05.2013 р. № 10 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів" роз'яснено, що позовна давність, за визначенням статті 256 Цивільного кодексу України (далі - ЦК України), - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу. Отже, позовна давність є інститутом цивільного права і може застосовуватися виключно до вимог зі спорів, що виникають у цивільних відносинах, визначених у частині першій статті 1 ЦК України, та у господарських відносинах (стаття 3 ГКУ України).

За змістом частини другої статті 9 ЦК України та частини першої статті 223 ГК України позовна давність має застосовуватися до вимог, що впливають з майново-господарських зобов'язань, визначених статтею 175 ГК України.

Стаття 257 ЦК України визначає, що загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки.

Частиною першою статті 261 ЦК України встановлено, що перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила.

Положеннями ч. ч. 3, 4 ст. 267 ЦК України визначено, що позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення ним рішення. Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови у позові.

Позовна давність не є інститутом процесуального права та не може бути відновлена (поновлена) в разі її спливу, але за приписом частини п'ятої статті 267 ЦК України позивач

вправі отримати судовий захист у разі визнання поважними причин пропуску позовної давності.

Стаття 256 ЦК України визначає позовну давність як строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Отже, позовна давність - це строк, протягом якого особа може реалізувати належне їй матеріальне право на отримання судового захисту порушеного цивільного права чи інтересу шляхом пред'явлення в належному порядку нею чи іншою уповноваженою особою позову до суду.

Загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки (стаття 257 ЦК України).

Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови в позові (стаття 267 ЦК України).

Визначення початку відліку позовної давності міститься у статті 261 ЦК України.

Відповідно до частини першої статті 261 ЦК України за загальним правилом перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила.

Порядок обчислення позовної давності в силу вимог частини другої статті 260 ЦК України не може бути змінений за домовленістю сторін.

Статтею 264 ЦК України визначено, що перебіг позовної давності переривається вчиненням особою дії, що свідчить про визнання нею свого боргу або іншого обов'язку. Позовна давність переривається у разі пред'явлення особою позову до одного із кількох боржників, а також якщо предметом позову є лише частина вимоги, право на яку має позивач. Після переривання перебіг позовної давності починається заново.

Пунктом 4.2 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України, від 29.05.2013 р. № 10 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів" зазначено, що За зобов'язаннями, строк виконання яких не визначений або визначений моментом вимоги, перебіг позовної давності починається від дня, коли у кредитора виникає право пред'явити вимогу про виконання зобов'язання (абзац другий частини п'ятої статті 261 ЦК України), тобто після закінчення: або передбаченого частиною другою статті 530 ЦК України семиденного строку від дня пред'явлення вимоги; або передбаченого іншим актом цивільного законодавства чи договором іншого пільгового строку, в який боржник має виконати зобов'язання. Виняток з цього правила становлять випадки, коли із закону або з договору випливає обов'язок негайного виконання зобов'язання: у такому разі перебіг позовної давності починається від дня пред'явлення вимоги кредитором.

Судом, при винесенні рішення у справі № 922/1173/18, до спірних правовідносин неправильно було застосовано пункт 1.7 постанови Пленуму вищого господарського суду України № 14 від 17.12.2013 року «Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань», адже вказана Постанова Пленуму ВГСУ стосується лише справ зі спорів, пов'язаних із застосуванням законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань, про що зазначено в самій Постанові від 17.12.2013 року.

Рішення господарського суду Харківської області від 10 липня 2018 року у справі № 922/1173/18 ліквідатором ТОВ «Українська ферросплавна компанія» було отримано 24.07.2018 року.

На підставі вище викладеного, керуючись положеннями ст. 254, 256-259, 269, 275, 277 ГПК України, ст. ст. 174, 181, 189, 190, 268 ГК України, ст. ст. 6, 251, 253, 257, 260, 261, 264, 267, 526, 530, 626, 628, 629, 632, 691 ЦК України, -

ПРОШУ СУД:

1. Скасувати рішення господарського суду Харківської області від 10 липня 2018 року у справі № 922/1173/18 повністю.
2. Стягнути з ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА "ЗАВОД "ЕЛЕКТРОВАЖМАШ" (61089, м. Харків, пр. Московський, буд.299, ідентифікаційний код 00213121) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» (ідентифікаційний код 35350616: 62406, Харківський район, Харківська область, с. Затишшя, вул. Харківська, 5) грошові кошти в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С, в кількості 39,89300 тон.
3. Судові витрати покласти на Відповідача.

Додатки:

1. Копія ухвали господарського суду Харківської обл. від 01.03.2018р. у справі №922/4675/15;
2. Копія доказів направлення апеляційної скарги з додатками для Відповідача;
3. Клопотання про відстрочення сплати та зменшення розміру судового збору (на адресу суду).

Ліквідатор ТОВ «Українська ферросплавна компанія»

А.В. Пуговкіна

СХІДНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

проспект Незалежності, 13, місто Харків, 61058

УХВАЛА

28.11.2018

Справа № 922/1173/18

Колегія суддів у складі: головуючий суддя Плахов О.В., суддя Мартюхіна Н.О., суддя Шутенко І.А. при секретарі Міракові Г.А., за участю представників:

від позивача – арбітражний керуючий Пуговкіна А.В. – на підставі свідоцтва від 10.11.2015р. №1743;

від відповідача – Чучиліної В.Ю. – на підставі довіреності від 14.12.2017р. №248-83/17, свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю від 12.07.2017р. №2125,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у приміщенні Східного апеляційного господарського суду апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", Харківська область, Харківський район, с. Затишся, в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної А.В., Кіровоградська область, м.Олександрія, **(вх. №486 X/2)** на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 (суддя Аюпова Р.М., ухвалене в м. Харків о 14:30год., повний текст рішення складено 17.07.2018р.)

за позовом: Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", Харківська область, Харківський район, с. Затишся,

до відповідача: Державного підприємства завод "Електроважмаш", м. Харків, **про стягнення коштів в розмірі 526587,60грн.,**

ВСТАНОВИЛА:

02.05.2018р. Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" звернулось до господарського суду Харківської області з позовною заявою (з урахуванням заяви про уточнення позовних вимог від 11.06.2018р.), в якій просило суд стягнути з Державного підприємства завод "Електроважмаш" заборгованість в розмірі 526587,60грн., підставою нарахування якої стала несплата відповідачем за поставлений позивачем, відповідно до видаткової накладної № РН-0000715 товар - лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39,89300тон.

18.05.2018р. відповідачем було подано до місцевого господарського суду заяву про застосування строків позовної давності (вх.;14544), в якому просив суд застосувати наслідки впливу позовної давності до позовних вимог Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" до Державного підприємства завод "Електроважмаш" про стягнення заборгованості в розмірі 526587,60грн. за поставлену позивачем сталь марки 09Г2С1 та відмовити в задоволенні позовних вимог.

Рішенням господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі

*4875*17296*1*0*

Вх № 156/01-21
14.12.2018

№922/1173/18 повністю відмовлено в задоволенні позову.

Відповідні висновки суду першої інстанції мотивовані з посиланням на положення статей 257, 261, 264, 266, 267 Цивільного кодексу України. Суд першої інстанції зазначив про вплив позовної давності для звернення до суду за захистом порушених прав Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" про застосування якої було подано заяву Державного підприємства завод "Електроважмаш", та про відсутність доказів поважності його пропуску.

Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. з рішенням суду першої інстанції не погодилось та звернулось до Східного апеляційного господарського суду з апеляційною скаргою, в якій просить скасувати рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 та прийняти нове рішення, яким задовольнити позовні вимоги в повному обсязі; судові витрати покласти на відповідача. Одночасно апелянт звернувся з клопотання про поновлення строку на апеляційне оскарження рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18. В обґрунтування наявності підстав для задоволення вказаного клопотання апелянт посилається не те, що перший раз апеляційна скарга була направлена до апеляційного господарського суду 01.08.2018р. (тобто, в строк визначений Господарським процесуальним кодексом України), проте, судовий збір за подання апеляційної скарги сплачено не було, у зв'язку з чим було подано клопотання про відстрочення сплати та зменшення розміру судового збору, який підлягав сплаті за подання апеляційної скарги.

В обґрунтування доводів апеляційної скарги апелянт посилався на те, що при ухваленні оскаржуваного рішення, місцевим господарським судом не було повно, всебічного та об'єктивно досліджено всіх наданих сторонами доказів поданих в обґрунтування свої вимог та заперечень, що на думку апелянта призвело до передчасного висновку щодо відсутності правових підстав для задоволення позовних вимог.

Ухвалою Східного апеляційного господарського суду від 24.10.2018р. поновлено Товариству з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. строк на подання апеляційної скарги на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18; відкрито апеляційне провадження за апеляційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18; встановлено відповідачу строк до 21.11.2018р. для подання відзиву на апеляційну скаргу з доказами його надсилання та призначено справу до розгляду на 28.11.2018р.

20.11.2018р. відповідачем подано до апеляційного господарського суду відзив на апеляційну скаргу (вх.№1391), в якому просить суд відмовити в задоволенні апеляційної скарги Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 залишити без змін.

У судовому засіданні Східного апеляційного господарського суду 28.11.2018р. представник апелянта підтримав вимоги апеляційної скарги, просив її задовольнити, скасувати рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 та прийняти нове рішення, яким задовольнити позовні вимоги в повному обсязі; судові витрати покласти на відповідача.

Представник відповідача заперечив проти вимог апеляційної скарги, просив відмовити в її задоволенні, рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 залишити без змін.

Дослідивши матеріали справи, викладені в апеляційній скарзі доводи апелянта, перевіrivши правильність застосування господарським судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права, а також повноту встановлення обставин справи та відповідність їх наданим доказам, відповідно до приписів статті 269 Господарського процесуального кодексу України, колегія суддів Східного апеляційного господарського суду дійшла висновку про закриття провадження у даній справі з наступних підстав.

Так, предметом позову є матеріально-правова вимога позивача до відповідача, стосовно якої він просить ухвалити судові рішення. Вона опосередковується спірними правовідносинами - суб'єктивним правом і обов'язком позивача і відповідача.

Позов в процесуальному сенсі - є звернення до суду з вимогою про захист своїх прав та інтересів, який складається з двох елементів: предмет і підстави позову.

Предмет позову повинен мати правовий характер і впливати з певних матеріально-правових відносин.

Підставою позову є обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги і докази, що стверджують позов, зокрема, факти матеріально-правового характеру, що визначаються нормами матеріального права, які врегульовують спірні правовідносини, їх виникнення, зміну, припинення.

Предмет і підстава позову сприяють з'ясуванню наявності і характеру спірних правовідносин між сторонами, застосуванню необхідного способу захисту права, визначенню кола доказів, необхідних для підтвердження наявності конкретного цивільного права і обов'язку.

Як вбачається з матеріалів справи, підставою для звернення Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" до суду з відповідним позовом у даній справі стало стягнення з Державного підприємства завод "Електроважмаш" заборгованості в розмірі 526587,60грн., яка виникла внаслідок несплати відповідачем за поставлений позивачем товар, відповідно до **Видаткової накладної № РН-0000715** - лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39,89300тон. (т.1 а.с.2-25).

Зі змісту позовної заяви вбачається, що спірні правовідносини між сторонами виникли на підставі укладеного 10.02.2012р. між ДП завод "Електроважмаш" (замовником, відповідачем) та ТОВ "Українська ферросплавна компанія" (учасником, позивачем) договору про закупівлю товарів за державні кошти № 238/16-22-Т (т.1 а.с.122-123), відповідно до умов якого позивач прийняв на себе зобов'язання у 2012-2013 роках поставити відповідачу товари, а відповідач - прийняти та оплатити такі товари.

Разом з тим, як встановлено колегією суддів та підтверджується матеріалами справи, 04.07.2017р. господарським судом Харківської області було ухвалено рішення у справі №922/1562/17, яким було відмовлено в задоволенні позовних вимог Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" до Державного підприємства завод "Електроважмаш" про стягнення заборгованості в сумі 526587,60грн. (т.1 а.с.18- 20).

Зі змісту вказаного рішення вбачається, що предмет та підстава позову Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" є тотожними зі справою №922/1173/13, а саме: стягнення заборгованості договору про закупівлю товарів за державні кошти № 238/16-22-Т від 10.02.2012р. по оплаті за поставлений товар - лист сталі - сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39,89300тон. відповідно до **Видаткової накладної № РН-0000715**.

Отже, за наведених вище обставин, судова колегія дійшла висновку про те, що під час розгляду справи №922/1562/17 вирішено спір між тими ж сторонами та про той же предмет позову та з тих же підстав.

Проте, місцевим господарським судом при ухваленні оскаржуваного рішення не було враховано вказаних обставин, що призвело до помилкових висновків, які були покладені в основу судового рішення у даній справі.

Колегія суддів зазначає, що стаття 231 Господарського процесуального кодексу України містить вичерпний перелік підстав з яких господарський суд закриває провадження у справі.

Закриття провадження у справі - це форма завершення справи, яке зумовлене передбаченими законом обставинами, які повністю відкидають можливість судочинства.

Відповідно до пункту 3 частини 1 статті 231 Господарського процесуального кодексу України господарський суд закриває провадження у справі, якщо суд встановить обставини, які є підставою для відмови у відкритті провадження у справі відповідно до пунктів 2, 4, 5 частини першої статті 175 цього Кодексу, крім випадків, передбачених частиною другою статті 175 цього Кодексу.

Пунктом 2 частини 1 статті 175 Господарського процесуального кодексу України визначено, що суддя відмовляє у відкритті провадження у справі, якщо є таке, що набрало законної сили, рішення чи ухвала суду про закриття провадження у справі між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав, або є судовий наказ, що набрав законної сили за тими самими вимогами.

З огляду на вищевикладене, враховуючи наявність рішення господарського суду Харківської області у справі №922/1562/17 судова колегія вважає, що провадження у справі №922/1173/18 повинно бути закрито на підставі до пункту 3 частини 1 статті 231 Господарського процесуального кодексу України.

Судова колегія також враховує правову позицію викладену у пункті 40 рішення Європейського суду з прав людини у справі "Пономарьов проти України" (заява №3236/03) від 03.04.2008р., в якому Суд нагадує, що право на справедливий розгляд судом, яке гарантовано пунктом 1 статті 6 Конвенції, має розумітися у світлі преамбули Конвенції, у відповідній частині якої зазначено, що верховенство права є спільною спадщиною Високих Договірних Сторін.

Одним із фундаментальних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності, який передбачає повагу до принципу *res judicata* - принципу остаточності рішень суду. Цей принцип наголошує, що жодна зі сторін не має права вимагати перегляду остаточного та обов'язкового рішення суду просто тому, що вона має на меті добитися нового слухання справи та нового її вирішення. Повноваження вищих судових органів стосовно перегляду мають реалізовуватись для виправлення судових помилок та недоліків судочинства, але не для здійснення нового судового розгляду. Перегляд не повинен фактично підміняти собою апеляцію, а сама можливість існування двох точок зору на один предмет не є підставою для нового розгляду. Винятки із цього принципу можуть мати місце лише за наявності підстав, обумовлених обставинами важливого та вимушеного характеру (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі "Рябих проти Росії" (*Ryabukh v. Russia*), заява N 52854/99, п. 52, ECHR 2003-X).

Отже, подання Товариством з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", нового позову про той же предмет і з тих же підстав, з яких прийнято рішення у справі №922/1562/17, яке набрало законної сили, фактично свідчить про намагання домогтись нового слухання справи та нового її вирішення, що не відповідає принципу юридичної визначеності та суперечить положенням пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Враховуючи вищевикладене, що місцевим господарським судом при ухваленні оскаржуваного рішення не було враховано зазначених вище обставин, що призвело до помилкових висновків, які були покладені в основу судового рішення у даній справі, рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 підлягає визнанню нечинним, а провадження у справі №922/1173/18 підлягає закриттю, на підставі пункту 3 частини 1 статті 231 Господарського процесуального кодексу України.

Апеляційна скарга Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" підлягає залишенню без задоволення.

Керуючись приписами п.2 ч.1 ст.175, ст.ст. 231, 234, п.4 ч.1 ст.275, 269 Господарського процесуального кодексу, колегія суддів Східного апеляційного господарського суду,

УХВАЛИЛА:

Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" залишити без задоволення.

Рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 визнати нечинним.

Провадження у справі №922/1173/18 закрити.

Ухвала набирає законної сили з моменту її підписання та може бути оскаржена до Верховного Суду в порядку статей 286 - 289 Господарського процесуального кодексу України.

Головуючий суддя

ПІДПИС

О.В. Плахов

Суддя

ПІДПИС

Н.О. Мартюхіна

Суддя

ПІДПИС

І.А. Шутенко

КОПІЯ

Верховний
Суд

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

26 березня 2019 року
м. Київ

Справа № 922/1173/18

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду:
Пескова В.Г. – головуєчий, Жукова С.В., Катеринчук Л.Й.,
за участю секретаря судового засідання – Анісімової М.О.;

за участю представників:

Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» – ліквідатора, арбітражного керуючого Пуговкіної А.В.,
Державного підприємства завод «Електроважмаш» – Ореховського О.А.,

розглянув касаційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни

в частині оскарження ухвали Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018

у складі колегії суддів: Плахов О.В. (головуючий), Мартюхіна Н.О., Шутенко І.А.

у справі за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія»

до Державного підприємства завод «Електроважмаш»

про стягнення коштів в розмірі 526 587, 60 грн.

За результатами розгляду касаційної скарги Касаційний господарський суд

Вх № 82/01-21
09.04.2019

*28*6797339*1*0*

7.1. Договору).

У пункті 7.2. Договору сторони визначили, що товаром неналежної якості (невідповідним, дефектним, забракованим) вважається такий товар: в якому хоча б один із параметрів не відповідає вимогам нормативної документації; який поступив без супровідних документів, що засвідчують якість, комплектність; на який нормативна документація з замовником не узгоджена, прострочена або скасована на момент поставки товару; результатом застосування якого, в цілях, встановлених цим Договором, є брак кінцевого товару, заготівля, в результаті прихованого дефекту, який не можна визначити методами контролю, якому вказані в ДСТУ, ТУ.

2. Під час прийняття товару відповідачем було виявлено його невідповідність, про що складено відповідний Акт від 05.11.2012 № 208-20-145а. Акт складений відповідачем з дотриманням приписів Інструкції П-7, є належним та допустимим доказом поставки товару нижчої якості, а саме сталі марки 9Г2С замість обумовленої договором сталі марки 10Г2С1.
3. Судом першої інстанції також встановлено, що у виробництві ДП завод «Електроважмаш» використовується не тільки сталь 10Г2С1, а і сталь 9Г2С, тому відповідно до частини сьомої статті 268 ГК України, яка надає право покупцю прийняти товар, що виявився нижчої якості, з оплатою за ціною для товару вказаного сорту, марки, відповідач прийняв поставлений товар, оформивши дозволи на відступ від вимог технічної документації.
4. Обставини правомірності складеного відповідачем Акту від 05.11.2012 № 208-20-145а та поставки позивачем відповідачу згідно видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 іншої, ніж обумовлено Договором, а саме специфікацією № 2 марки, сталі (сталь марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1) встановлені та не заперечуються сторонами.

Подання позовної заяви

5. 26.04.2018 ТОВ «Українська ферросплавна компанія» подало до Господарського суду Харківської області позов до ДП завод «Електроважмаш» про стягнення заборгованості в розмірі 526 587, 60 грн. Підставою звернення з позовом стала несплата відповідачем за поставлений позивачем товар – лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39, 89300 тон відповідно до видаткової накладної № РН-0000715.

Розгляд справи судами

6. Рішенням Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 у задоволенні позову відмовлено.

Рішення суду мотивовано доведеністю позивачем факту поставки відповідачу товару – лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39, 89300 тон

7.1. Договору).

У пункті 7.2. Договору сторони визначили, що товаром неналежної якості (невідповідним, дефектним, забракованим) вважається такий товар: в якому хоча б один із параметрів не відповідає вимогам нормативної документації; який поступив без супровідних документів, що засвідчують якість, комплектність; на який нормативна документація з замовником не узгоджена, прострочена або скасована на момент поставки товару; результатом застосування якого, в цілях, встановлених цим Договором, є брак кінцевого товару, заготівля, в результаті прихованого дефекту, який не можна визначити методами контролю, якому вказані в ДСТУ, ТУ.

2. Під час прийняття товару відповідачем було виявлено його невідповідність, про що складено відповідний Акт від 05.11.2012 № 208-20-145а. Акт складений відповідачем з дотриманням приписів Інструкції П-7, є належним та допустимим доказом поставки товару нижчої якості, а саме сталі марки 9Г2С замість обумовленої договором сталі марки 10Г2С1.
3. Судом першої інстанції також встановлено, що у виробництві ДП завод «Електроважмаш» використовується не тільки сталь 10Г2С1, а і сталь 9Г2С, тому відповідно до частини сьомої статті 268 ГК України, яка надає право покупцю прийняти товар, що виявився нижчої якості, з оплатою за ціною для товару вказаного сорту, марки, відповідач прийняв поставлений товар, оформивши дозволи на відступ від вимог технічної документації.
4. Обставини правомірності складеного відповідачем Акту від 05.11.2012 № 208-20-145а та поставки позивачем відповідачу згідно видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 іншої, ніж обумовлено Договором, а саме специфікацією № 2 марки, сталі (сталь марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1) встановлені та не заперечуються сторонами.

Подання позовної заяви

5. 26.04.2018 ТОВ «Українська ферросплавна компанія» подало до Господарського суду Харківської області позов до ДП завод «Електроважмаш» про стягнення заборгованості в розмірі 526 587, 60 грн. Підставою звернення з позовом стала несплата відповідачем за поставлений позивачем товар – лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39, 89300 тон відповідно до видаткової накладної № РН-0000715.

Розгляд справи судами

6. Рішенням Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 у задоволенні позову відмовлено.

Рішення суду мотивовано доведеністю позивачем факту поставки відповідачу товару – лист сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39, 89300 тон

відповідно до видаткової накладної № РН-0000715, а також неоплатою відповідачем цього товару. Однак, вимога про стягнення суми заборгованості задоволенню не підлягає з огляду на сплив строку позовної давності.

7. Ухвалою Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 рішення Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 визнано нечинним. Провадження у справі № 922/1173/18 закрито.
8. Суд апеляційної інстанції зазначив, що зі змісту рішення у справі № 922/1562/17 вбачається, що предмет та підстава позову у вказаній справі є тотожними зі справою № 922/1567/17, а саме: стягнення заборгованості за договором про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012 № 238/16-22-Т по оплаті за поставлений товар – лист сталі сталевий марки 09Г2С1 в кількості 39, 89300 тон відповідно до Видаткової накладної № РН-0000715.

Тому, посилаючись на положення пункту 3 частини першої статті 231 ГПК України, судом закрито провадження у справі № 922/1173/18, оскільки є рішення суду про той же предмет і з тих самих підстав.

АРГУМЕНТИ УЧАСНИКІВ СПРАВИ У СУДІ КАСАЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ

А. Доводи особи, яка подала касаційну скаргу

9. 12.12.2018 ТОВ «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни подало касаційну скаргу, в якій скаржник просить скасувати ухвалу Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 та рішення Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 повністю, ухвалити нове рішення, яким стягнути з ДП завод «Електроважмаш» на користь ТОВ «Українська ферросплавна компанія» грошові кошти в сумі 526 587, 60 грн за поставлений товар – лист сталі марки 09Г2С в кількості 39, 89300 тон, судові витрати покласти на відповідача.

Посилання зроблені на неправильне застосування положень статті 231 ГПК України, оскільки підставою позову у справі № 922/1562/17 є невиконання умов договору про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012 № 238/16-22-Т по оплаті за поставлений товар; а у цій справі підставою позову є поставка товару відповідно до Видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 та неоплата відповідачем виставленого рахунку-фактури від 05.05.2015 № СФ-0000066 і відповідно стягнення заборгованості в сумі 526 587, 60 грн.

Крім того, скаржник вважає, що відповідно до положень частини другої статті 530 ЦК України не сплинув строк позовної давності через отримання 08.05.2015 відповідачем вимоги від 05.05.2015 про оплату товару.

Б. Доводи відзиву на касаційну скаргу

10. 22.02.2019 до Верховного Суду надійшов від ДП завод «Електроважмаш» відзив на касаційну скаргу, в якому з посиланням на правильність застосування судом апеляційної інстанції норм права наведено прохання залишити касаційну скаргу без задоволення, а ухвалу Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 – без змін.

Відкриття касаційного провадження у справі

11. Ухвалою Верховного Суду від 29.12.2018 відмовлено у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою ТОВ «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. в частині оскарження рішення Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 у справі № 922/1173/18, оскільки це рішення не переглядалась в апеляційному порядку (пункт 1 частини першої статті 293 ГПК України). Також цією ухвалою залишено без руху касаційну скаргу ТОВ «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. в частині оскарження ухвали Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 та надано строк на усунення недоліків касаційної скарги.
12. Ухвалою Верховного Суду від 04.02.2019 відкрито касаційне провадження за касаційною скаргою ТОВ «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. в частині оскарження ухвали Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018.

ПОЗИЦІЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Оцінка аргументів учасників справи

і висновків судів першої й апеляційної інстанцій

А. Щодо суті касаційної скарги

13. Суд касаційної інстанції наголошує на тому, що перевірка законності судових рішень судів першої та апеляційної інстанції, згідно зі статтею 300 Господарського процесуального кодексу України, здійснюється виключно у частині застосування норм матеріального та процесуального права.
14. Заслухавши пояснення присутніх у судовому засіданні учасників справи, здійснивши перевірку правильності застосування судом апеляційної інстанції норм матеріального та процесуального права, колегія суддів дійшла висновку про часткове задоволення касаційної скарги з огляду на наступне.

15. Як зазначено вище, суд апеляційної інстанції визнав нечинним рішення Господарського суду Харківської області від 10.07.2018 та закрит

провадження у справі, оскільки предмет та підстава позову у цій справі є тотожними зі справою № 922/1567/17.

16. Однак, судова колегія вважає за необхідне зазначити, що згідно з пунктом 3 частини першої статті 275 ГПК України суд апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги має право визнати нечинним рішення суду першої інстанції повністю або частково у передбачених цим Кодексом випадках і закрити провадження у справі у відповідній частині.
17. Водночас у ГПК України визначено наступний випадок для визнання судового рішення першої інстанції нечинним – частина друга статті 274. Зокрема, цією нормою встановлено, що якщо заява про відмову від позову чи мирова угода сторін відповідають вимогам статей 191, 192 цього Кодексу, суд постановляє ухвалу про прийняття відмови позивача від позову або про затвердження мирової угоди сторін, якою одночасно визнає нечинним судові рішення першої інстанції, яким закінчено розгляд справи, та закриває провадження у справі.
18. Відповідно у цій справі відсутні передбачені процесуальним законом підстави для визнання нечинним судового рішення першої інстанції, так як судом апеляційної інстанції розглядалося питання однаковості предмета і підстав позову у цій та іншій справах між цими ж сторонами, а не питання прийняття відмови позивача від позову або про затвердження мирової угоди сторін.
19. Оскільки саме судом апеляційної інстанції допущено порушення норм процесуального права та при цьому не досліджено всі зібрані у справі докази, то відповідно до положень статті 310 ГПК України ухвала Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 підлягає скасуванню, а справа направленню на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.
20. При цьому судом апеляційної інстанції не було розглянуто по суті доводи апеляційної скарги позивача, у тому числі стосовно перебігу строку позовної давності.
21. При новому розгляді суду апеляційної інстанції також слід надати належну оцінку доводам ТОВ «Українська ферросплавна компанія» щодо неоднаковості предмета і підстав позову в цій справі та у справах №№ 922/2140/13 і 922/1567/17.
22. Зокрема позивач зазначав, що у справі № 922/2140/13 він звертався з позовом про стягнення заборгованості за Договором № 238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти з приводу оплати за поставлений товар за специфікаціями № 1 та № 2 (т. 1, а.с. 4 зв., т. 2, а.с. 110).
У справі № 922/1567/17 позивачем ставилося прохання про стягнення заборгованості за Договором № 238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти по оплаті фактично поставленого товару – листа сталевих

марки 09Г2С в кількості 39, 883 тон у сумі 549 964, 90 грн (т. 1, а.с. 4 зв.).

У цій же справі позивач просив стягнути з відповідача 526 587, 60 грн за поставлений товар – лист сталевий марки 09Г2С в кількості 39, 883 тон. Водночас підставою позову визначено заборгованість відповідача за поставлений товар відповідно до накладної № РН-0000715 та неоплата відповідачем виставленого рахунку-фактури від 05.05.2015 № СФ-0000066, а не за умовами Договору № 238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти. Зазначено також позивачем, що контрагент (відповідач) відхилив вимогу від 05.05.2015 вих. № 2/05/15 ТОВ «Українська ферросплавна компанія» про оплату поставленого товару (т. 1, а.с. 3-6).

23. При цьому, слід мати на увазі, що під предметом позову розуміється певна матеріально-правова вимога позивача до відповідача, стосовно якої позивач просить прийняти судові рішення. Підставу позову становлять всі зазначені в позові обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги щодо захисту права та охоронюваного законом інтересу. Тобто, інший предмет позову означає іншу вимогу, з якою позивач звернувся до відповідача, а інші підстави позову – це інші (різні) обставини, на яких ґрунтується вимога позивача. Аналогічна правова позиція наведена у постанові Верховного Суду від 13.03.2018 у справі № 916/1764/17, і судова колегія не вважає за необхідне відступати від неї.

Б. Висновки за результатами розгляду касаційної скарги

24. Враховуючи викладене, судова колегія вважає, що допущені процесуальні порушення є такими помилками, які не забезпечили справедливого розгляду справи. Постанова суду апеляційної інстанції, прийнята з порушенням норм процесуального права, не може вважатися такою, що відповідає приписам статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод відносно права на справедливий суд, а тому підлягає скасуванню з направленням справи до суду апеляційної інстанції на новий розгляд.

25. Під час нового розгляду суду апеляційної інстанції необхідно врахувати наведене, всебічно, повно й об'єктивно дослідити всі матеріали та обставини справи в їх сукупності, надати оцінку доводам і запереченням усіх учасників цієї справи та вирішити спір відповідно до вимог закону.

В. Висновки про правильне застосування норм права

26. Частина друга статті 274 ГПК України визначає, що якщо заява про відмову від позову чи мирова угода сторін відповідають вимогам статей 191, 192 цього Кодексу, суд постановляє ухвалу про прийняття відмови позивача від позову або про затвердження мирової угоди сторін, якою одночасно визнає нечинним судові рішення першої інстанції, яким закінчено розгляд справи, та закриває провадження у справі. Однак, у цій

Г. Судові витрати

27. Виходячи з приписів статті 129 ГПК України, суд вирішує питання про розподіл судових витрат у разі, якщо справа вирішується по суті. У випадках скасування рішення господарського суду і передачі справи на новий розгляд розподіл судового збору у справі здійснює господарський суд, який приймає рішення за результатами нового розгляду справи, керуючись загальними правилами розподілу судових витрат. Таким чином, оскільки постановою Верховного Суду у цій справі постанову апеляційного господарського суду скасовано, а справу направлено до суду апеляційної інстанції для нового розгляду, то в цьому випадку касаційним судом справа по суті не вирішувалась, а тому і відсутні підстави для розподілу судових витрат.

На підставі викладеного та керуючись статтями 240, 300, 301, 308, 315 ГПК України в редакції Закону України від 03.10.2017 № 2147-VIII, Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду

ПОСТАНОВИВ:

1. Касаційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни задовольнити частково.
2. Ухвалу Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 у справі № 922/1173/18 скасувати, справу передати на новий апеляційний розгляд до Східного апеляційного господарського суду.
3. Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий

Судді

Згідно з
оригіналом

В.Г. Песков

С.В. Жуков

Л.Й. Катеринчук

СХІДНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

проспект Незалежності, 13, місто Харків, 61058

**ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

"11" липня 2019 р.

Справа № 922/1173/18

**Східний апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:
головуючий суддя Дучал Н.М., суддя Склярчук О.І., суддя Терещенко О.І.**

секретар судового засідання Рудик Т.С.

за участю представників сторін:

від позивача: ліквідатор - арбітражний керуючий Пуговкіна А.В., ухвала

від відповідача: Ореховський О.А., довіреність, адвокат

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", с. Затишшя Харківського району Харківської області, в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В., м.Олександрія Кіровоградської області (вх. № 1457 X/1) на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р., повний текст складено 17.07.2018р. (суддя Аюпова Р.М.) у справі №922/1173/18,

за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія", с. Затишшя Харківського району Харківської області
до Державного підприємства "Завод "Електроважмаш", м. Харків
про стягнення коштів в розмірі 526 587, 60грн.,-

ВСТАНОВИВ:

На прикінці квітня 2018року Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. звернулось до господарського суду Харківської області (вх.№ 1173/18 від 02.05.2018року) з позовною заявою до Державного підприємства завод "Електроважмаш" про стягнення грошових коштів в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С1 в кількості 39,89300 тн.

Заявою №_89-01/21, що надійшла до господарського суду Харківської області 11.06.2018р. (вх.16742), позивач уточнив позовні вимоги, замінивши у позовній заяві – «лист сталі марки 09Г2С1» на «лист сталі марки 09Г2С». Просив стягнути з Державного підприємства "Завод "Електроважмаш" на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" грошові кошти в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн.

В об'єднуванні позовних вимог позивач посилався на здійснення ним у 2012

*4875*92114*1*0*

Вх. 922/1173/18-21

році поставки товару лист сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн відповідно до видаткової накладної від 23.10.2012 №РН-0000715, зазначаючи, що відповідачем не було оплачено виставлений позивачем рахунок-фактуру №СФ-0000066 від 05.05.2015р., що стало підставою для звернення до суду з позовом про стягнення коштів у сумі 526 587,60 грн.

Відповідачем до місцевого господарського суду подано заяву про застосування строків позовної давності.

Рішенням господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі №922/1173/18 у задоволенні позову відмовлено.

Зазначивши, що факт поставки відповідачу товару - сталь листова марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн на загальну суму 526 587,60 грн. згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 встановлено рішенням господарського суду від 04.07.2017 у справі № 922/1562/17, зобов'язання з оплати за яку виникли відразу після прийняття, врахувавши дату звернення позивача з позовом, судом застосовано строк позовної давності.

Не погодившись з прийнятим рішенням, Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. звернулось до Східного апеляційного господарського суду з апеляційною скаргою, якою просить скасувати рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі №922/1173/18 повністю, стягнути з Державного підприємства "Завод "Електроважмаш" на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" грошові кошти в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С, в кількості 39,89300 тон.

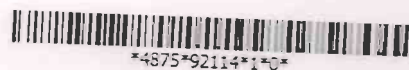
Апелянт вважає рішення суду першої інстанції незаконним та необґрунтованим, прийнятим при неповному встановленні обставин, що мають значення для справи та внаслідок неправильної оцінки доказів.

Наголошує, що суд першої інстанції, приймаючи рішення, помилково вважав, що строк позовної давності станом на 02.05.2018 (дата подачі позовної заяви) щодо стягнення 526 587,60грн. за поставлений товар згідно видаткової накладної №РН-0000715 від 23.10.2012 сплив, не прийнявши до уваги строк виконання зобов'язання щодо сплати за поставлений товар, також судом не надано оцінку іншим доказам, які мають значення для вирішення справи.

Посилається на те, що виходячи із фактів, встановлених судами у рішеннях по справах №922/2140/13, №922/1562/17, поставка товару - лист сталі 60х2000х6000 марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн відбулася поза межами договору №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012, а відтак, сторонами не погоджувався строк оплати товару, у зв'язку з цим 05.05.2015року позивач звернувся на адресу відповідача з вимогою про оплату товару на суму 526 587,60грн. з додаванням рахунку-фактури, які залишені без задоволення. Отже, строк виконання відповідачем зобов'язань щодо оплати поставленого товару, з огляду на положення ч.2 ст.530 ЦК України, настав 15.05.2015 року.

За результатом розгляду вказаної апеляційної скарги, ухвалою Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" залишено без задоволення, рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі № 922/1173/18 визнано нечинним, провадження у справі № 922/1173/18 закрито.

Постановою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 26.03.2019 року у справі №922/1173/18 касаційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора - арбітражного керуючого Пуговкіної Алли Валеріївни задоволено частково; ухвалу Східного апеляційного господарського суду від 28.11.2018 у справі №922/1173/18

скасовано, справу передано на новий апеляційний розгляд до Східного апеляційного господарського суду.

Судом касаційної інстанції зазначено, що судом апеляційної інстанції не розглянуто по суті доводи апеляційної скарги позивача, при новому розгляді суду апеляційної інстанції також слід надати належну оцінку доводам ТОВ «Українська ферросплавна компанія» щодо неоднаковості предмета і підстав позову в цій справі та у справах №№ 922/2140/13 і 922/1567/17.

При цьому, слід мати на увазі, що під предметом позову розуміється певна матеріально-правова вимога позивача до відповідача, стосовно якої позивач просить прийняти судові рішення. Підставу позову становлять всі зазначені в позові обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги щодо захисту права та охоронюваного законом інтересу. Тобто, інший предмет позову означає іншу вимогу, з якою позивач звернувся до відповідача, а інші підстави позову - це інші (різні) обставини, на яких ґрунтується вимога позивача. Аналогічна правова позиція наведена у постанові Верховного Суду від 13.03.2018 у справі № 916/1764/17, і судова колегія не вважає за необхідне відступати від неї.

Протоколом автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 08.05.2019 року сформовано колегію суддів Східного апеляційного господарського суду у складі: Дучал Н.М. - головуючий суддя, судді Россолов В.В., Склярчук О.І.

Ухвалою Східного апеляційного господарського суду від 13.05.2019 р. прийнято на новий апеляційний розгляд справу № 922/1173/18. Відкрито апеляційне провадження за апеляційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі №922/1173/18.

До Східного апеляційного господарського суду надійшли письмові пояснення Державного підприємства "Завод "Електроважмаш", в яких відповідач просить залишити апеляційну скаргу ТОВ "Українська ферросплавна компанія" без задоволення. Наголошує, що відповідачем відхилено вимогу від 05.05.2015 року позивача про оплату поставленого товару.

Позивач, Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В., в поясненнях просить скасувати рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі № 922/1173/18 повністю та стягнути з ДП "Завод "Електроважмаш" на користь ТОВ "Українська ферросплавна компанія" грошові кошти в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар – лист сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тон.

Зазначає, що підставою позовних вимог у справі №922/1173/18 є поставка за видатковою накладною №РН-0000715 від 23.10.2012р. та неоплата відповідачем виставленого рахунку-фактури від 05.05.2015 № СФ-0000066 в сумі 526 587,60грн., яка надсилалася з вимогою про оплату заборгованості.

Зауважує, що позовні вимоги у справі №922/1173/18 не ґрунтуються на умовах договору про закупівлю товарів за державні кошти №238/16-22-Т від 10.02.2012, а єдиним документом, який свідчить про поставку товару є видаткова накладна №РН-0000715 від 23.10.2012р.

Ухвалою Східного апеляційного господарського суду від 12.06.2019р. у справі №922/1173/18 розгляд апеляційної скарги ТОВ "Українська ферросплавна компанія" на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі №922/1173/18 призначено на 04.07.2019 р. об 11:00 год.

У судовому засіданні 04.07.2019р. оголошувалась перерва до 11.07.2019р. о 12:30год.

У зв'язку з перебуванням у відпустці члена колегії-судді Россолова В.В., протоколом повторного автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 10.07.2019р., визначено колегію суддів у складі: Дучал Н.М.- головуючий суддя, судді Склярчук О.І., Терещенко О.І.

В судовому засіданні представник позивача (апелянта) підтримав доводи та вимоги апеляційної скарги, просив її задовольнити.

Представник відповідача просив апеляційну скаргу залишити без задоволення, рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018 р. у справі №922/1173/18 залишити без змін.

Законом України "Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів" від 03.10.2017р. №2147-VIII викладено Господарський процесуальний кодекс України у новій редакції, яка набрала чинності 15.12.2017р.

Відповідно до ст.269 Господарського процесуального кодексу України суд апеляційної інстанції переглядає справу за наявними у ній і додатково поданими доказами та перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів та вимог апеляційної скарги.

У відповідності до п.п. 1, 3 частини 2 ст. 129 Конституції України основними засадами судочинства є рівність усіх учасників судового процесу перед законом та судом, змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Згідно зі ст. 13 Господарського процесуального кодексу України судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності сторін. Учасники справи мають рівні права щодо здійснення всіх процесуальних прав та обов'язків, передбачених цим Кодексом. Кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених законом.

Вивчивши матеріали справи, проаналізувавши доводи апеляційної скарги, заслухавши пояснення повноважних представників, перевіривши правильність застосування судом першої інстанції норми матеріального та процесуального права, колегією Східного апеляційного господарського суду встановлено наступне.

10.02.2012р. між ДП завод «Електроважмаш» (далі-замовник) та ТОВ «Українська ферросплавна компанія» (далі-учасник) укладено договір №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти (далі - договір), згідно з умовами якого ТОВ «Українська ферросплавна компанія» зобов'язалося поставити ДП завод «Електроважмаш» товари, зазначені в специфікаціях № 1 та № 2, що є додатками до Договору, а ДП завод «Електроважмаш» зобов'язалося прийняти та оплатити такі товари. Так, сторонами договору підписано специфікацію № 2 на поставку сталі листової 325-10Г2С1-3 лист ПН-О 60х2000х6000 (ГОСТ 19281-89, ГОСТ 19903-74) загальною кількістю 120 т на загальну суму 1 584 000 грн.

Згідно з пунктом 1.1. Договору №238/16-22-Т замовлення на поставку кожної окремої партії товарів повинно бути оформлено замовником в формі листа або заявки, що містить в собі найменування, номенклатуру, асортимент та кількість товарів.

Строк поставки товару згідно з пунктом 5.1. Договору складає 45 календарних днів з моменту отримання учасником (позивачем) від замовника (відповідача) замовлення на поставку кожної конкретної партії товару.

Відповідно до Специфікації № 2 предметом поставки за цим договором є сталь марки 10Г2С1.

На виконання умов Договору, позивачем - ТОВ «Українська ферросплавна компанія» згідно видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 поставлено відповідачеві - ДП завод «Електроважмаш» - сталь листову, лист 60х2000х6000, марки 10Г2С1 в кількості 39, 89300 тон на загальну суму 526 587, 60 грн.

У пункті 7.2. Договору сторони визначили, що товаром неналежної якості (невідповідним, дефектним, забракованим) вважається такий товар: в якому хоча б один із параметрів не відповідає вимогам нормативної документації; який поступив без супровідних документів, що засвідчують якість, комплектність; на який

нормативна документація з замовником не узгоджена, прострочена або скасована на момент поставки товару; результатом застосування якого, в цілях, встановлених цим Договором, є брак кінцевого товару, заготівля, в результаті прихованого дефекту, який не можна визначити методами контролю, якому вказані в ДСТУ, ТУ.

Під час прийняття товару, відповідачем було виявлено його невідповідність, про що складено відповідний Акт від 05.11.2012 № 208-20-145а. Акт складений відповідачем з дотриманням приписів Інструкції П-7, є належним та допустимим доказом поставки товару нижчої якості, а саме сталі марки 9Г2С замість обумовленої договором сталі марки 10Г2С1.

Згідно письмових пояснень відповідача, у виробництві ДП завод «Електроважмаш» використовується не тільки сталь 10Г2С1, а і сталь 9Г2С, тому відповідно до частини сьомої статті 268 Господарського кодексу України, яка надає право покупцю прийняти товар, що виявився нижчої якості, з оплатою за ціною для товару вказаного сорту, марки, відповідач прийняв поставлений товар, оформивши дозволи на відступ від вимог технічної документації.

Для оплати за поставлену продукцію відповідач на адресу позивача направив лист №248-84 від 28.01.2013 з проханням виставити рахунок за товар, що фактично надійшов, а саме за сталь 9Г2С, однак відповіді на даний лист позивач не надав, рахунок не виставив. З матеріалів справи вбачається, що вказаний лист позивач отримав 01.02.2013, що підтверджується повідомленням про вручення поштового відправлення.

Вказані обставини встановлені у рішеннях господарського суду Харківської області від 10.03.2015 року по справі №922/2140/13 та від 04.07.2017 року у справі № 922/1562/17.

Наведеними рішеннями встановлені також обставини правомірності складеного відповідачем Акту від 05.11.2012 № 208-20-145а та поставки позивачем відповідачу згідно видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 іншої, ніж обумовлено Договором, а саме специфікацією № 2 марки сталі (сталь марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1).

Відповідно до ч.4 ст.75 Господарського процесуального кодексу України обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, яке набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Матеріали справи та відомості з Єдиного державного реєстру судових рішень свідчать, що в межах справи № 922/2140/13 позивач звертався до суду з позовом про стягнення заборгованості в сумі 1 591 103,00 грн., з яких 1 468 893,00 грн. сума основної заборгованості, 98 126,87 грн. - сума пені за порушення грошового зобов'язання, 19 677,36 грн. - 3% річних, 4 406,67 грн. - сума збільшення заборгованості з урахуванням індексів інфляції, які виникли у зв'язку з неналежним виконанням відповідачем взятих на себе зобов'язань за договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.12 р.

Встановивши факт поставки позивачем сталі марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1, суд відмовив у задоволенні вимоги про стягнення суми основного боргу за договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти у розмірі 526 587,60 грн за видатковою накладною № РН-0000715 від 23.10.2012 і нарахованих на неї сум пені, 3 % річних та інфляційних втрат.

У справі №922/1562/17 позивачем ставилося прохання про стягнення заборгованості у сумі 549 964,90 грн., мотивуючи позовні вимоги неналежним виконанням відповідачем своїх грошових зобов'язань по оплаті фактично поставленого товару за Договором №238/16-22-Т про закупівлю товарів за державні кошти від 10.02.2012р.

Суд, враховуючи, що поставлений позивачем товар не є тим товаром, який

зазначений у видатковій накладній № РН-0000715 від 23.10.2012 р., вартість товару - сталі марки 09Г2С умовами договору №238/16-22-Т від 10.02.2012 не погоджувалась, зазначив, що позивачем не було виконано своє зобов'язання щодо поставки товару відповідно до вимог договору №238/16-22-Т від 10.02.2012 згідно видаткової накладної № РН-0000715 від 23.10.2012 р., та дійшов висновку про відмову у задоволенні позову.

Як наголошено Верховним Судом у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 26.03.2019 року у постанові по справі №922/1173/18, під предметом позову розуміється певна матеріально-правова вимога позивача до відповідача, стосовно якої позивач просить прийняти судове рішення.

Підставу позову становлять всі зазначені в позові обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги щодо захисту права та охоронюваного законом інтересу.

Тобто, інший предмет позову означає іншу вимогу, з якою позивач звернувся до відповідача, а інші підстави позову - це інші (різні) обставини, на яких ґрунтується вимога позивача.

У справі № 922/1173/18 предметом позовних вимог, з урахуванням уточнень, є стягнення грошових коштів в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн.

В підставу позову покладено постачання товару за видатковою накладною №РН-0000715, неоплата відповідачем виставленого рахунку-фактури від 05.05.2015 № СФ-0000066, та вимоги про сплату заборгованості в сумі 526 587,60грн.

Позивачем зауважено, що позовні вимоги у справі №922/1173/18 не ґрунтуються на умовах договору про закупівлю товарів за державні кошти №238/16-22-Т від 10.02.2012.

Наведене свідчить про неоднаковість предмета і підстав позову в цій справі та у справах №№ 922/2140/13 і 922/1562/17.

Перевіривши повноту встановлених судом першої інстанції обставин справи та правильність їх юридичної оцінки, Східний апеляційний господарський суд дійшов висновку про необґрунтованість апеляційної скарги, виходячи з наступного.

Відповідно до ст.11 Цивільного кодексу України визначено, що цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також із дій осіб, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки. Підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правочини.

Статтею 174 Господарського кодексу України встановлено, що господарські зобов'язання можуть виникати, зокрема, із господарського договору та інших угод, передбачених законом, а також з угод, не передбачених законом, але таких, які йому не суперечать.

Частиною першою статті 202 Цивільного кодексу України передбачено, що правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Правочин може вчинятися усно або в письмовій формі. Сторони мають право обирати форму правочину, якщо інше не встановлено законом(ч.1 ст. 205 Цивільного кодексу України).

Правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо його зміст зафіксований в одному або кількох документах у листах, телеграмах, якими обмінялися сторони. Правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо воля сторін виражена за допомогою телетайпного, електронного або іншого технічного засобу зв'язку(ст. 207 Цивільного кодексу України).

Отже, поставка товару сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн позивачем та його отримання відповідачем свідчать про волю сторін до настання відповідних правових наслідків, що не суперечить вимогам ст. 205 Цивільного кодексу України.

Відповідно до ст.712 Цивільного кодексу України за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується

передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

За положеннями ст. 655 Цивільного кодексу України за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Згідно зі статтею 599 Цивільного кодексу України, зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Як вже зазначалося, рішеннями господарського суду Харківської області від 10.03.2015 року по справі №922/2140/13 та від 04.07.2017 року у справі № 922/1562/17 встановлений факт постачання позивачем та отримання відповідачем згідно видаткової накладної від 23.10.2012 № РН-0000715 іншої, ніж обумовлено Договором, а саме специфікацією № 2 марки сталі (сталь марки 9Г2С замість сталі марки 10Г2С1), а саме - сталь листову, лист 60х2000х6000, марки 9Г2С в кількості 39,89300 тн на загальну суму 526 587, 60 грн.

Отже, як вірно зазначено судом першої інстанції, враховуючи положення статті 692 Цивільного кодексу України, у відповідача виник обов'язок оплатити поставлений за видатковою накладною від 23.10.2012 № РН-0000715 товар, лист сталі марки 09Г2С у кількості 39,89300тн.

Відповідач на адресу позивача направив лист №248-84 від 28.01.2013 з проханням виставити рахунок за товар, що фактично надійшов, а саме за сталь 9Г2С, однак відповіді на даний лист позивач не надав, рахунок не виставив.

05.05.2015р. ТОВ «Українська ферросплавна компанія» звернулось до відповідача з вимогою про оплату поставленого товару №02/05/15, за змістом якої просило протягом семи днів, з моменту отримання даної вимоги та рахунку-фактури №СФ-0000066 від 05.05.2015р., сплатити на користь ТОВ «Українська ферросплавна компанія» кошти у розмірі 526 587,60грн. за поставлену та використану сталь марки 09Г2С у кількості 39,893тон.

Державне підприємство "Завод "Електроважмаш" листом від 14.05.2015р. №248-217 повідомило позивача, що для розгляду вимоги про оплату поставленого товару, позивачу необхідно обґрунтувати заявлену до відшкодування суму, надати належні та допустимі докази ринкової вартості сталі марки 09Г2С станом на 23.10.2012р.

В силу ч. 1 ст. 193 Господарського кодексу України, суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться. До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених Господарським кодексом України.

Відповідно до ст. 526 Цивільного Кодексу України зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Визначення поняття зобов'язання міститься у частині першій статті 509 ЦК України, за якою зобов'язання - це правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом (ст. 525 Цивільного

кодексу України).

Згідно зі статтею 599 Цивільного кодексу України, зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Матеріали справи не містять доказів виконання відповідачем зобов'язання з оплати за отриманий товар, лист сталі марки 09Г2С у кількості 39,89300тн., у зв'язку з чим суд першої інстанції дійшов вірного висновку щодо порушення прав позивача, за захистом яких він звернувся до суду з цим позовом.

Державним підприємством «Завод «Електроважмаш» під час розгляду справи №922/1173/18 у суді першої інстанції подано заяву про застосування строків позовної давності(вх.№14544 від 18.05.2018р.).

Вказана заява мотивована тим, що з дня отримання 01.02.2013року листа №284-84 від 28.01.2013р., яким відповідач просив позивача виставити рахунок на оплату отриманої сталі нижчої якості марки 09Г2С, позивач дізнався про порушене право щодо оплати відповідачем за поставлену сталь марки 09Г2С, оскільки відповідачем було повідомлено про незгоду з ціною, що зазначена в накладній, та мав можливість звернутися з позовом про стягнення з відповідача вартості поставленої сталі 09Г2С. Крім того, зауважив, що обов'язок покупця по сплаті товару виникає з моменту поставки товару, а не виставлення рахунку (претензії) на оплату. Таким чином, звернувшись з позовною заявою у травні 2018р., на думку відповідача, позивач пропустив трирічний строк позовної давності, що є підставою для відмови у задоволенні позову.

Стаття 256 Цивільного кодексу України визначає позовну давність як строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Отже, позовна давність - це строк, протягом якого особа може реалізувати належне їй матеріальне право на отримання судового захисту порушеного цивільного права чи інтересу шляхом пред'явлення в належному порядку нею чи іншою уповноваженою особою позову до суду.

Загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки (ст. 257 Цивільного кодексу України).

При цьому, відповідно до частини першої статті 261 Цивільного кодексу України перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила.

Водночас, для правильного застосування частини 1 статті 261 ЦК України при визначенні початку перебігу позовної давності має значення не тільки безпосередня обізнаність особи про порушення її прав, а й об'єктивна можливість цієї особи знати про обставини порушення її прав.

Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови в позові (ст. 267 Цивільного кодексу України).

Як зазначалося Пленумом Вищого господарського суду України у п.1.7. постанови № 14 від 17.12.2013 року "Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань", якщо у договорі або законі не встановлено строку (терміну), у який повинно бути виконано грошове зобов'язання, судам необхідно виходити з приписів частини другої статті 530 ЦК України. Цією нормою передбачено, між іншим, і можливість виникнення обов'язку негайного виконання; такий обов'язок впливає, наприклад, з припису частини першої статті 692 ЦК України, якою визначено, що покупець за договором купівлі-продажу повинен оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього; відтак якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлено інший строк оплати товару, відповідна оплата має бути здійснена боржником негайно після такого прийняття, незалежно від того, чи пред'явив йому кредитор пов'язану з цим вимогу. При цьому передбачена законом відповідальність за невиконання грошового зобов'язання підлягає застосуванню починаючи з дня, наступного за днем прийняття товару, якщо інше не вбачається з укладеного

сторонами договору.

Отже, як вірно зазначено судом першої інстанції, враховуючи положення статті 692 Цивільного кодексу України, обов'язок оплатити поставлений за видатковою накладною від 23.10.2012 № РН-0000715 товар, лист сталі марки 09Г2С у кількості 39,89300тн, виник у відповідача ДП завод "Електроважмаш", відразу після його прийняття.

Згідно зі ст.253 Цивільного кодексу України перебіг строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Пред'явлений позивачем позов надіслано на адресу господарського суду 26.04.2018року, що підтверджується відбитком календарного штемпелю ПАТ «Укрпошта» на поштовому конверті.

З огляду на зазначене, враховуючи, що судом встановлено порушення прав позивача, за захистом яких він звернувся до суду з позовом, враховуючи звернення з позовом 26.04.2018року, суд апеляційної інстанції погоджується з висновком місцевого господарського суду стосовно наявності підстав для застосування позовної давності до заявлених вимог про стягнення грошових коштів за отриманий товар лист сталі марки 09Г2С у кількості 39,89300тн.

Пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачено, що кожен має право на розгляд його справи судом.

Європейським судом з прав людини, юрисдикція якого поширюється на всі питання тлумачення і застосування Конвенції (пункт 1 статті 32 Конвенції), наголошено, що позовна давність – це законне право правопорушника уникнути переслідування або притягнення до суду після закінчення певного періоду після скоєння правопорушення. Застосування строків позовної давності має кілька важливих цілей, а саме: забезпечувати юридичну визначеність і остаточність, захищати потенційних відповідачів від прострочених позовів, та запобігати несправедливості, яка може статися в разі, якщо суди будуть змушені вирішувати справи про події, що мали місце у далекому минулому, спираючись на докази, які вже, можливо, втратили достовірність і повноту із плином часу (пункт 51 рішення від 22 жовтня 1996 року за заявами № 22083/93, 22095/93 у справі "Стаббінгс та інші проти Сполученого Королівства"; пункт 570 рішення від 20 вересня 2011 року за заявою №14902/04 у справі "БАТ "Нафтова компанія "Юкос" проти Росії").

За таких обставин, судова колегія Східного апеляційного господарського суду погоджується з висновком місцевого господарського суду, що строк позовної давності по заявленим вимогам про стягнення грошових коштів в сумі 526 587,60 грн. за поставлений товар - лист сталі марки 09Г2С в кількості 39,89300 тн сплинув, що відповідно до ч.4 ст.267 Цивільного кодексу України, є підставою для відмови у задоволенні позову.

У п.137 рішення у справі «Олександр Волков проти України» (Oleksandr Volkov v. Ukraine) від 9 січня 2013 року, заява N21722/11, Європейським судом з прав людини зазначено:

«Суд вважає, що строки давності слугують кільком важливим цілям, а саме: забезпеченню юридичної визначеності та остаточності, захисту потенційних відповідачів від не заявлених вчасно вимог, яким може бути важко протистояти, та запобігти будь-якій несправедливості, яка могла б виникнути, якби від судів вимагалось виносити рішення щодо подій, що мали місце у віддаленому минулому, на підставі доказів, які через сплив часу стали ненадійними та неповними (див. рішення від 22 жовтня 1996 року у справі «Стаббінгс та інші проти Сполученого Королівства» (Stubbings and Others v. the United Kingdom), п. 51, Reports 1996-IV).

Отже, суд першої інстанції дійшов вірного висновку про відмову у задоволенні позову.

З огляду на вищевикладене, колегія суддів Східного апеляційного господарського суду дійшла висновку, що доводи заявника, викладені в апеляційній

скарзі не обґрунтовані, не доведені належними та допустимими доказами.

Твердження заявника апеляційної скарги про неповне встановлення місцевим господарським судом обставин, що мають значення для справи при прийнятті рішення не знайшли свого підтвердження, у зв'язку з чим відсутні підстави для скасування рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18.

Відповідно до ст. 129 Господарського процесуального кодексу України витрати по сплаті судового збору за апеляційний перегляд рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. покладаються на заявника.

Керуючись ст. ст. 129, 270, 275, 276, 281-284 Господарського процесуального кодексу України, Східний апеляційний господарський суд, -

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська ферросплавна компанія" в особі ліквідатора – арбітражного керуючого Пуговкіної А.В. на рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. у справі №922/1173/18 - залишити без задоволення.

Рішення господарського суду Харківської області від 10.07.2018р. (повний текст складено 17.07.2018р.) у справі №922/1173/18 - залишити без змін.

Постанова набирає законної сили з дня її прийняття та може бути оскаржена до Верховного суду протягом двадцяти днів з дня складання повного тексту постанови.

У судовому засіданні 11.07.2019 року проголошено вступну та резолютивну частину постанови. Повний текст постанови складено 16.07.2019 року.

Головуючий суддя

ПІДПИС

Н.М. Дучал

Суддя

ПІДПИС

О.І. Склярчук

Суддя

ПІДПИС

О.І. Терещенко

1. Висновок про вартість об'єкту оцінки

Замовник	ТОВ «Українська ферросплавна компанія» в особі ліквідатора Пуговкіної А.В. (свідоцтво АК №1743 від 10.11.2015р.), що діє на підставі ухвали господарського суду Харківської області від 01.03.2018 року у справі № 922/4675/15
Виконавець	ПП «ВКА «Ріко-Інвест»
Сертифікат суб'єкта оціночної діяльності	сертифікату № 990/16 від 09.12.2016р., виданого Фондом Державного майна України
Підстава	Договір на проведення оцінки №19/07/19 від 19.07.2019р..
Назва об'єкту оцінки та його коротка характеристика	дебіторська заборгованість (право вимоги) ТОВ «Українська ферросплавна компанія " – боржник – ДП «Завод «Електроважмаш», ідентифікаційний код 00213121
Власник	ТОВ «Українська ферросплавна компанія»
Місце розташування об'єкту	Україна, 62406, Харківський район, Харківська область, с. Затишшя, вул. Харківська, 5
Ціль оцінки	Визначення вартості майна неплатоспроможного товариства. Тип вартості - ринкова.
Дата оцінки	22 липня 2019 р.
Курси основних валют відповідно до даних НБУ на дату оцінки	1USD= 26,0300 грн. 1EBPO = 29,1953 грн. 10 рос руб. = 4,1430грн.
Використані методичні підходи	Прибутковий
Стандарти, що використовувались	Оцінка проводилась у відповідності з міжнародними професійними стандартами, національним стандартом №1 „Загальні засади оцінки майна і майнових прав“, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 10.09.2003р. №1440

Базуючись на матеріалах, розрахунках та міркуваннях, викладених у Звіті про оцінку майна, Оцінювач робить висновок про наступне:

Вартість об'єкту оцінки - дебіторської заборгованості (права вимоги) ТОВ «Українська ферросплавна компанія»
– боржник – Державне підприємство «Завод «Електроважмаш», ідентифікаційний код 00213121, становить

72 374,97 (сімдесят дві тисячі триста сімдесят чотири) гривень 97 коп.
без урахування ПДВ

Оцінювач: _____

М.Сокорєв

(кваліфікаційне свідоцтво оцінювача ФДМУ та УКШ МФ №7078 від 18.07.2009, підписання КТ ІКЦ УТО МФ №7016 –ПК від 31.08.2018р.)

Суб'єкт оціночної діяльності

ПП «Виробничо-комерційне агентство Ріко-Інвест»

(сертифікат ФДМУ №990/16 від 09.12.2016р.)

Директор

В. Жеревчук